

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a treia extinsă)

22 noiembrie 2023*

„Uniunea economică și monetară – Uniunea bancară – Mecanismul unic de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții (MUR) – Rezoluția Banco Popular Español – Decizie a SRB prin care se refuză acordarea unei compensații acționarilor și creditorilor vizați de măsurile de rezoluție – Evaluarea diferenței de tratament – Independența evaluatorului”

În cauza T-330/20,

ACMO Sàrl, cu sediul în Luxemburg (Luxemburg), și celelalte reclamante ale căror denumiri figurează în anexă¹, reprezentate de T. Soames și I. Prodromou-Stamoudi, avocați, și R. East, solicitor,

reclamante,

împotriva

Comitetului unic de rezoluție (SRB), reprezentat de M. Fernández Rupérez, A. Lapresta Bienz, L. Forestier și J. Rius Riu, în calitate de agenți, asistați de H.-G. Kamann, F. Louis, V. Del Pozo Espinosa de los Monteros și L. Hesse, avocați,

pârât,

susținut de

Regatul Spaniei, reprezentat de A. Gavela Llopis, în calitate de agent,

intervenient,

TRIBUNALUL (Camera a treia extinsă),

compus, la deliberări, din domnii M. van der Woude, președinte, și G. De Baere (raportor), doamna G. Steinfatt, domnul K. Kecsmár și doamna S. Kingston, judecători,

grefier: doamna P. Nuñez Ruiz, administratoare,

având în vedere faza scrisă a procedurii,

* Limba de procedură: engleza.

¹ Lista celorlalte reclamante este anexată numai la versiunea notificată părților.

având în vedere scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 23 ianuarie 2023, prin care PIMCO Dynamic Income Fund a informat Tribunalul cu privire la calitatea sa de având-cauză cu titlu universal al PIMCO Income Opportaty Fund și al PIMCO Dynamic Credit and Mortgage Income Fund,

având în vedere scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 13 noiembrie 2023, prin care Bybrook Capital Badminton Fund LP a solicitat să substituie Cairn Global Funds PLC și Cairn Special Opportunities Credit Master Fund Limited în calitate de reclamantă în prezenta cauză, celelalte părți având posibilitatea de a-și prezenta observațiile,

având în vedere scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 16 noiembrie 2023, prin care PIMCO Global Cross-asset Opportunities Master Fund LDC a solicitat să substituie PHFS series SPC - PHSF VII SP în calitate de reclamantă în prezenta cauză, celelalte părți având posibilitatea de a-și prezenta observațiile,

în urma ședinței din 9 septembrie 2022,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin acțiunea întemeiată pe articolul 263 TFUE, reclamantele, ACMO Sàrl și celelalte persoane juridice ale căror denumiri figurează în anexă, solicită anularea Deciziei SRB/EES/2020/52 a Comitetului unic de rezoluție (SRB) din 17 martie 2020, prin care se urmărește să se determine dacă trebuie să se acorde o compensație acționarilor și creditorilor vizați de măsurile de rezoluție privind Banco Popular Español, SA (denumită în continuare „decizia atacată”).

I. Istoricul cauzei

- 2 Reclamantele sunt fonduri de investiții care, înainte de adoptarea unei scheme de rezoluție în privința Banco Popular Español, SA (denumită în continuare „Banco Popular”), dețineau instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumente de fonduri proprii de nivel 2 ale acestuia din urmă, dintre care unele prin intermediul compartimentelor, cu excepția uneia dintre ele, care este succesoarea în drepturi a unei entități care deținea obligațiuni ale Banco Popular.
- 3 La 7 iunie 2017, sesiunea executivă a SRB a adoptat Decizia SRB/EES/2017/08 privind adoptarea unei scheme de rezoluție pentru Banco Popular (denumită în continuare „schema de rezoluție”), în temeiul Regulamentului (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO 2014, L 225, p. 1).
- 4 Anterior adoptării schemei de rezoluție, la 23 mai 2017, în urma unei proceduri de cerere de ofertă, SRB a angajat cabinetul Deloitte Réviseurs d’Entreprises ca evaluator (denumit în continuare „cabinetul evaluator”) în cadrul pregătirii unei eventuale rezoluții a Banco Popular. Cabinetului evaluator i s-a atribuit un contract specific în urma unei proceduri concurențiale în cadrul unui contract-cadru multiplu de servicii pe care SRB îl semnase cu șase cabinete, printre

care și cabinetul evaluator. În conformitate cu contractul specific, misiunea cabinetului evaluator cuprindea realizarea unei evaluări a Banco Popular anterior unei eventuale rezoluții, precum și evaluarea diferenței de tratament prevăzute la articolul 20 alineatele (16)-(18) din Regulamentul nr. 806/2014, ulterior unei potențiale rezoluții.

- 5 La 5 iunie 2017, SRB a adoptat o primă evaluare, în temeiul articolului 20 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, care avea drept obiectiv să fundamenteze stabilirea faptului că s-au îndeplinit condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, astfel cum sunt definite la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014.
- 6 La 6 iunie 2017, cabinetul evaluator a prezentat SRB o a doua evaluare (denumită în continuare „evaluarea 2”), redactată în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014. Obiectivul evaluării 2 era acela de a estima valoarea activelor și a pasivelor Banco Popular, de a furniza o estimare cu privire la tratamentul de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii în cazul în care Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență, precum și de a furniza elementele care permit luarea deciziei cu privire la acțiunile și titlurile de proprietate care trebuie transferate și care permit SRB să stabilească condiții comerciale pentru instrumentul de vânzare a activității.
- 7 În schema de rezoluție, SRB, considerând că erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, a decis să supună Banco Popular unei proceduri de rezoluție. SRB a decis să reducă valoarea contabilă și să convertească instrumentele de fonduri proprii ale Banco Popular potrivit articolului 21 din Regulamentul nr. 806/2014 și să aplice instrumentul de vânzare a activității în temeiul articolului 24 din Regulamentul nr. 806/2014 prin transferul acțiunilor către un cumpărător.
- 8 SRB a decis să anuleze 100 % din acțiunile Banco Popular, să convertească și să reducă valoarea contabilă a totalității quantumului principal al instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar emise de Banco Popular și să convertească totalitatea quantumului principal al instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2 emise de Banco Popular în „acțiuni noi II”. În urma unui proces de vânzare transparent și deschis realizat de autoritatea de rezoluție spaniolă, Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB, Fondul de Restructurare Ordonată a Instituțiilor Bancare, Spania), „acțiunile noi II” au fost transferate către Banco Santander SA în schimbul plății unui preț de cumpărare de 1 euro. Ulterior, Banco Santander a devenit succesoarea cu titlu universal a Banco Popular la 28 septembrie 2018, în cadrul unei fuziuni prin absorbție.
- 9 La 7 iunie 2017, Comisia Europeană a adoptat Decizia (UE) 2017/1246 de aprobare a schemei de rezoluție pentru Banco Popular (JO 2017, L 178, p. 15).
- 10 La 14 iunie 2018, cabinetul evaluator a transmis SRB evaluarea diferenței de tratament, prevăzută la articolul 20 alineatele (16)-(18) din Regulamentul nr. 806/2014, realizată pentru a stabili dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care instituția aflată în rezoluție ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență (denumită în continuare „evaluarea 3”). La 31 iulie 2018, cabinetul evaluator a trimis SRB un addendum la această evaluare prin care a corectat anumite erori de formă.

- 11 Cabinetul evaluator a apreciat, în cadrul evaluării 3, tratamentul de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii afectați dacă Banco Popular ar fi fost supusă unei proceduri obișnuite de insolvență la momentul adoptării schemei de rezoluție. Acesta a efectuat evaluarea menționată în cadrul unui scenariu de lichidare, aplicând Ley 22/2003, Concursal (Legea 22/2003 privind falimentul) din 9 iulie 2003 (BOE nr. 164 din 10 iulie 2003, p. 26905).
- 12 Cabinetul evaluator a arătat că scenariul de lichidare ipotetic fusese pregătit pe baza informațiilor financiare neauditate din 6 iunie 2017 sau, dacă acestea nu erau disponibile, pe baza celor din 31 mai 2017. Acesta a apreciat că deschiderea unei proceduri obișnuite de insolvență pentru Banco Popular la 7 iunie 2017 ar fi condus la o lichidare neplanificată. Pentru a evalua valorificarea activelor, cabinetul evaluator a luat în considerare trei scenarii temporale de lichidare alternative, de 18 luni, de 3 ani și de 7 ani, fiecare cuprinzând un scenariu optimist și unul pesimist. Acesta a concluzionat că, în fiecare dintre aceste ipoteze, pentru acționarii afectați și pentru creditorii subordonați, nu ar fi fost așteptată nicio recuperare în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență și că nu exista, așadar, nicio diferență de tratament în raport cu cea care rezultă din măsura de rezoluție.
- 13 La 6 august 2018, SRB a publicat pe site-ul său internet avizul său din 2 august 2018 referitor la decizia preliminară privind necesitatea de a acorda sau nu o compensație acționarilor și creditorilor care au făcut obiectul măsurilor de rezoluție privind Banco Popular și lansarea procedurii privind dreptul de a fi ascultat (SRB/EES/2018/132) (denumită în continuare „decizia preliminară”), precum și o versiune neconfidențială a evaluării 3. La 7 august 2018, a fost publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* (JO 2018, C 277 I, p. 1) o comunicare privind avizul SRB.
- 14 În decizia preliminară, SRB a considerat că din evaluarea 3 reieșea că nu exista nicio diferență între tratamentul la care au fost supuși în mod real acționarii și creditorii afectați ca urmare a rezoluției Banco Popular și cel de care ar fi beneficiat dacă aceasta din urmă ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență la data rezoluției. SRB a decis, cu titlu preliminar, că nu era obligat să plătească o compensație acționarilor și creditorilor afectați potrivit articolului 76 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul nr. 806/2014.
- 15 Pentru a-i permite să ia o decizie finală cu privire la necesitatea de a acorda sau nu o compensație acționarilor și creditorilor afectați, SRB i-a invitat să îi comunice interesul lor de a-și exercita dreptul de a fi ascultați în raport cu decizia preliminară, în conformitate cu articolul 41 alineatul (2) litera (a) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.
- 16 SRB a indicat că procedura referitoare la dreptul de a fi ascultat se va desfășura în două faze.
- 17 Într-o primă fază, faza de înscriere, acționarii și creditorii afectați erau invitați să își exprime interesul de a-și exercita dreptul de a fi ascultați prin intermediul unui formular dedicat de înscriere online deschis până la 14 septembrie 2018. În continuare, SRB trebuia să verifice dacă fiecare parte care și-a manifestat interesul avea statutul de acționar sau de creditor afectat. Acționarii și creditorii afectați interesați trebuiau să prezinte o dovadă a identității lor și o dovadă că dețineau, la 6 iunie 2017, unul sau mai multe instrumente de capital ale Banco Popular cărora le-a fost redusă valoarea contabilă sau au fost convertite și transferate în cadrul rezoluției.

- 18 Într-o a doua fază, faza de consultare, acționarii și creditorii afectați care își exprimaseră interesul de a-și exercita dreptul de a fi ascultați în cursul primei faze și al căror statut fusese verificat de SRB își puteau prezenta comentariile cu privire la decizia preliminară la care era anexată evaluarea 3.
- 19 La 16 octombrie 2018, SRB a anunțat că acționarii și creditorii eligibili vor fi invitați să își prezinte comentariile scrise cu privire la decizia preliminară începând de la 6 noiembrie 2018. La 6 noiembrie 2018, SRB a trimis acționarilor și creditorilor eligibili un link personal unic care oferea acces pe internet la un formular care le permitea să prezinte, până la 26 noiembrie 2018, comentarii cu privire la decizia preliminară, precum și cu privire la versiunea neconfidențială a evaluării 3.
- 20 La sfârșitul fazei de consultare, SRB a examinat comentariile relevante ale acționarilor și ale creditorilor afectați cu privire la decizia preliminară. Acesta a solicitat cabinetului evaluator să îi furnizeze un document care să cuprindă evaluarea sa cu privire la comentariile relevante referitoare la evaluarea 3 și să examineze dacă evaluarea 3 rămânea valabilă în lumina acestor comentarii.
- 21 La 18 decembrie 2019, cabinetul evaluator a furnizat SRB evaluarea sa intitulată „Document de clarificare privind evaluarea diferenței de tratament” (denumit în continuare „documentul de clarificare”). În documentul de clarificare, cabinetul evaluator a confirmat că strategia și diferitele scenarii de lichidare ipotetice detaliate în evaluarea 3, precum și metodologiile urmate și analizele efectuate rămăneau valabile.
- 22 La 17 martie 2020, SRB a adoptat decizia atacată. Un comunicat referitor la această decizie a fost publicat la 20 martie 2020 în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* (JO 2020, C 91, p. 2).
- 23 În decizia atacată, SRB a considerat că cabinetul evaluator era independent în conformitate cu cerințele prevăzute la articolul 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 și în capitolul IV din Regulamentul delegat (UE) 2016/1075 al Comisiei din 23 martie 2016 de completare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului cu privire la standardele tehnice de reglementare care precizează conținutul planurilor de redresare, al planurilor de rezoluție și al planurilor de rezoluție a grupului, criteriile minime pe care autoritatea competentă trebuie să le examineze în ceea ce privește planurile de redresare și planurile de redresare a grupului, condițiile de acordare a sprijinului financiar intragrup, cerințele privind evaluatorii independenți, recunoașterea contractuală a competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie, procedurile și conținutul cerințelor de notificare și ale avizului de suspendare și funcționarea operațională a colegiilor de rezoluție (JO 2016, L 184, p. 1).
- 24 În titlul 5 „evaluarea 3” din decizia atacată, SRB a rezumat conținutul evaluării 3 și a apreciat că aceasta era conformă cu cadrul juridic aplicabil și era suficient de motivată și completă pentru a constitui temeiul unei decizii adoptate conform articolului 76 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul nr. 806/2014. Acesta a considerat că evaluarea 3 evalua elementele necesare prevăzute la articolul 20 alineatul (17) din Regulamentul nr. 806/2014 și în Regulamentul delegat (UE) 2018/344 al Comisiei din 14 noiembrie 2017 de completare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare care precizează criteriile legate de metodologia de evaluare a diferenței de tratament în cadrul procedurii de rezoluție (JO 2018, L 67, p. 3).

- 25 În titlul 6 din decizia atacată, SRB a prezentat „comentariile transmise de acționarii și creditorii afectați, precum și evaluarea acestora”. În titlul 6.1 „evaluarea relevanței” din decizia atacată, SRB a explicat că unele dintre aceste comentarii, care nu se refereau nici la decizia sa preliminară, nici la evaluarea 3, nu erau relevante întrucât nu intrau sub incidența procedurii referitoare la dreptul de a fi ascultat. În titlul 6.2 din decizia atacată, acesta a efectuat „examinarea comentariilor relevante” transmise de acționarii și de creditorii afectați, referitoare la independența cabinetului evaluator și la conținutul evaluării 3, grupate pe teme.
- 26 SRB a concluzionat că din evaluarea 3 coroborată cu documentul de clarificare și cu concluziile enunțate în titlul 6.2 din decizia atacată reieșea că nu exista nicio diferență între tratamentul la care au fost supuși în mod real acționarii și creditorii afectați și cel de care ar fi beneficiat dacă Banco Popular ar fi fost supusă unei proceduri obișnuite de insolvență la data rezoluției.
- 27 În consecință, SRB a decis:

„Articolul 1

Evaluare

În scopul de a determina dacă trebuie acordată o compensație acționarilor și creditorilor afectați de măsurile de rezoluție luate față de Banco Popular [...], evaluarea diferenței de tratament în cadrul rezoluției, prevăzută la articolul 20 alineatul (16) din Regulamentul nr. 806/2014, este efectuată în conformitate cu anexa I la prezenta decizie, coroborată cu documentul de clarificare [...] care figurează în anexa II la prezenta decizie.

Articolul 2

Compensare

Acționarii și creditorii afectați de măsurile de rezoluție efectuate în privința Banco Popular [...] nu au dreptul la o compensație din Fondul unic de rezoluție în temeiul articolului 76 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul nr. 806/2014.

Articolul 3

Destinatarul deciziei

Această decizie se adresează FROB, în calitatea sa de autoritate națională de rezoluție, în sensul articolului 3 alineatul (1) punctul 3 din Regulamentul nr. 806/2014.”

II. Concluziile părților

- 28 Reclamantele solicită Tribunalului:
- anularea deciziei atacate;
 - obligarea SRB la plata cheltuielilor de judecată.

29 SRB solicită Tribunalului:

- respingerea acțiunii ca inadmisibilă în măsura în care este formulată în calitate de reprezentant sau de reclamante care nu sunt afectate decât prin compartimente;
- cu titlu subsidiar și pentru celelalte reclamante, respingerea acțiunii ca nefondată;
- obligarea reclamantelor la plata cheltuielilor de judecată.

30 Regatul Spaniei solicită Tribunalului:

- respingerea acțiunii;
- obligarea reclamantelor la plata cheltuielilor de judecată.

III. În drept

A. Cu privire la admisibilitate

- 31 SRB arată că anumite reclamante nu și-au dovedit calitatea procesuală activă. Acesta apreciază că acțiunea trebuie respinsă ca inadmisibilă în măsura în care este formulată de unele reclamante care acționează în calitate de reprezentant, și anume în calitate de administrator de fonduri care dețineau obligațiuni ale Banco Popular, și de alte reclamante care nu sunt vizate decât prin intermediul compartimentelor lor, care dețineau instrumente de fonduri proprii ale Banco Popular.
- 32 Este necesar să se constate că SRB nu invocă inadmisibilitatea acțiunii în ceea ce privește toate reclamantele.
- 33 În această privință, din documentele formale anexate la cererea introductivă reiese că mai multe reclamante dețineau efectiv instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrumente de fonduri proprii de nivel 2 ale Banco Popular la data adoptării schemei de rezoluție. De asemenea, trebuie arătat că, în plus, acestea au participat la procedura referitoare la dreptul de a fi ascultat.
- 34 Rezultă că aceste reclamante fac parte din categoria acționarilor și a creditorilor afectați de rezoluția Banco Popular. Prin urmare, ele sunt vizate în mod direct și individual de decizia atacată și au calitate procesuală activă pentru introducerea unei acțiuni în anularea deciziei atacate, aspect care, de altfel, nu este contestat de SRB.
- 35 Or, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, întrucât este vorba despre una și aceeași acțiune, atunci când cel puțin unul dintre reclamanți are calitate procesuală activă, nu se impune examinarea calității procesuale active a celorlalți reclamanți (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 iunie 2011, *Comitato „Venezia vuole vivere” și alții/Comisia*, C-71/09 P, C-73/09 P și C-76/09 P, EU:C:2011:368, punctul 37; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 24 octombrie 2019, *EPSU și Goudriaan/Comisia*, T-310/18, EU:T:2019:757, punctul 38 și jurisprudența citată).

- 36 Prin urmare, nu este necesar să se examineze cauza de inadmisibilitate invocată de SRB, întemeiată pe faptul că reclamantele care acționează în calitate de reprezentant sau pentru compartimentele lor nu ar avea calitate procesuală activă.

B. Cu privire la fond

- 37 În susținerea acțiunii formulate, reclamantele invocă trei motive. Primul motiv este întemeiat pe erori vădite de apreciere săvârșite de SRB atunci când a aprobat evaluarea 3, privind evaluarea duratei perioadei de insolvență, a creditelor performante, a creditelor neperformante, a activelor imobiliare și a riscurilor juridice ale Banco Popular. Al doilea motiv, invocat cu titlu subsidiar, este întemeiat pe faptul că SRB a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a desemnat cabinetul evaluator ca evaluator independent. Al treilea motiv, invocat de asemenea cu titlu subsidiar, este întemeiat pe faptul că SRB a delegat în mod nejustificat cabinetului evaluator competențele de decizie pe care i le conferă Regulamentul nr. 806/2014.

1. Observații introductive

a) Cu privire la întinderea controlului exercitat de Tribunal

- 38 Este necesar să se arate că jurisprudența a delimitat întinderea controlului exercitat de Tribunal atât în situații în care actul atacat se întemeiază pe o apreciere a elementelor de fapt de ordin științific și tehnic deosebit de complexe, cât și atunci când este vorba despre aprecieri economice complexe.
- 39 Pe de o parte, în ceea ce privește situațiile în care autoritățile Uniunii Europene dispun de o largă putere de apreciere, în special în ceea ce privește aprecierea unor elemente de fapt de ordin științific și tehnic deosebit de complexe pentru a determina natura și întinderea măsurilor pe care le adoptă, controlul instanței Uniunii trebuie să se limiteze la a examina dacă exercitarea unei astfel de competențe nu este afectată de o eroare vădită sau de un abuz de putere ori dacă aceste autorități nu au depășit în mod vădit limitele puterii lor de apreciere. Într-un asemenea context, instanța Uniunii nu poate să substituie prin aprecierea sa cu privire la elementele de fapt de ordin științific și tehnic pe cea a autorităților Uniunii, care sunt singurele cărora Tratatul FUE le-a încredințat această sarcină [a se vedea Hotărârea din 21 iulie 2011, Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, punctul 60 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 1 iunie 2022, Algebris (UK) și Anchorage Capital Group/Comisia, T-570/17, EU:T:2022:314, punctul 105 și jurisprudența citată].
- 40 Pe de altă parte, în ceea ce privește controlul pe care instanțele Uniunii îl exercită cu privire la aprecierile economice complexe efectuate de autoritățile Uniunii, acesta este un control restrâns, care se limitează în mod necesar la verificarea respectării normelor de procedură și de motivare, a exactității materiale a situației de fapt, precum și a lipsei unei erori vădite de apreciere și a abuzului de putere. Nu ține de competența instanțelor Uniunii ca, în cadrul acestui control, să substituie aprecierea autorității Uniunii competente cu propria apreciere economică [a se vedea Hotărârea din 2 septembrie 2010, Comisia/Scott, C-290/07 P, EU:C:2010:480, punctul 66 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 1 iunie 2022, Algebris (UK) și Anchorage Capital Group/Comisia, T-570/17, EU:T:2022:314, punctul 106 și jurisprudența citată].

- 41 Întrucât deciziile SRB care urmăresc să stabilească dacă trebuie acordată o compensație acționarilor și creditorilor afectați de măsurile de rezoluție efectuate în privința unei entități sunt întemeiate pe aprecieri economice și tehnice deosebit de complexe, este necesar să se considere că principiile care reies din jurisprudența menționată la punctele 39 și 40 de mai sus se aplică controlului pe care instanța este chemată să îl exercite.
- 42 Or, deși se recunoaște SRB o marjă de apreciere în materie economică și tehnică, aceasta nu implică faptul că instanța Uniunii trebuie să se abțină de la a controla interpretarea la care recurge SRB a unor date de natură economică pe care se întemeiază decizia sa. Astfel, după cum a statuat Curtea, chiar în cazul unor aprecieri complexe, instanța Uniunii trebuie nu numai să verifice exactitatea materială a elementelor de probă invocate, fiabilitatea și coerența acestora, ci și să controleze dacă aceste elemente constituie ansamblul datelor pertinente care trebuie luate în considerare pentru aprecierea unei situații complexe și dacă ele sunt de natură să susțină concluziile deduse [a se vedea Hotărârea din 11 noiembrie 2021, Autostrada Wielkopolska/Comisia și Polonia, C-933/19 P, EU:C:2021:905, punctul 117 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 1 iunie 2022, Algebris (UK) și Anchorage Capital Group/Comisia, T-570/17, EU:T:2022:314, punctul 108 și jurisprudența citată].
- 43 În această privință, pentru a stabili că SRB a săvârșit o eroare vădită în aprecierea faptelor de natură să justifice anularea deciziei atacate, elementele de probă prezentate de reclamantă trebuie să fie suficiente pentru a lipsi de plauzibilitate aprecierile faptelor reținute în această decizie [a se vedea prin analogie Hotărârea din 7 mai 2020, BTB Holding Investments și Duferco Participations Holding/Comisia, C-148/19 P, EU:C:2020:354, punctul 72, și Hotărârea din 1 iunie 2022, Algebris (UK) și Anchorage Capital Group/Comisia, T-570/17, EU:T:2022:314, punctul 105, punctul 109 și jurisprudența citată].
- 44 În consecință, motivul întemeiat pe o eroare vădită de apreciere trebuie respins dacă, în pofida elementelor prezentate de reclamantă, aprecierea contestată poate fi totuși considerată adevărată sau valabilă (a se vedea Hotărârea din 27 septembrie 2018, Spiegel-Verlag Rudolf Augstein și Sauga/BCE, T-116/17, nepublicată, EU:T:2018:614, punctul 39 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 25 noiembrie 2020, BMC/Întreprinderea comună Clean Sky 2, T-71/19, nepublicată, EU:T:2020:567, punctul 76 și jurisprudența citată).
- 45 În plus, dintr-o jurisprudență constantă rezultă că, atunci când instituțiile dispun de o putere de apreciere, respectarea garanțiilor conferite de ordinea juridică a Uniunii în cadrul procedurilor administrative are, cu atât mai mult, o importanță fundamentală. Printre aceste garanții conferite de ordinea juridică a Uniunii în cadrul procedurilor administrative se înscrie în special principiul bunei administrări, consacrat la articolul 41 alineatul (2) litera (a) din Carta drepturilor fundamentale, care implică obligația instituției competente de a examina, cu atenție și cu imparțialitate, toate elementele relevante ale cauzei. Numai astfel instanța Uniunii poate să verifice dacă au fost întrunite elementele de fapt și de drept de care depinde exercitarea puterii de apreciere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 noiembrie 1991, Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punctul 14).

b) Cu privire la admisibilitatea elementelor de probă prezentate în anexa la replică

- 46 În duplică, SRB arată că reclamantele au depus în anexa la replică o a doua mărturie a lui A și un addendum la raportul lor de expertiză care urmăresc să susțină argumente expuse deja în cererea introductivă și care ar fi trebuit, așadar, să fie anexate la aceasta. Reclamantele nu ar fi justificat întârzierea în prezentarea acestor noi elemente de probă, cu încălcarea articolului 85 alineatele (1) și (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, iar acestea ar fi, așadar, inadmisibile.
- 47 Potrivit articolului 85 alineatele (1) și (2) din Regulamentul de procedură, probele se depun și se propun în cadrul primului schimb de memorii, iar părțile principale mai pot depune sau propune probe în sprijinul argumentației lor atât în cadrul replicii, cât și al duplicii, cu condiția ca întârzierea în depunerea sau propunerea acestora să fie justificată.
- 48 Pe de o parte, trebuie arătat că reclamantele au depus în anexa la cererea introductivă mărturia unui avocat specializat în dreptul spaniol al falimentului, A, din data de 28 mai 2020, privind aspectele relevante care țin de dreptul și de practicile în materie de insolvență. Pe de altă parte, tot în anexa la cererea introductivă, reclamantele au prezentat un raport de expertiză, din 28 mai 2020, care urmărea inițial să examineze ipotezele și metodologia utilizate în evaluarea 3 în urma formularului transmis de SRB în cadrul procedurii referitoare la dreptul de a fi ascultat și care a fost actualizat în urma adoptării deciziei atacate și a documentului de clarificare.
- 49 În anexa la replică, reclamantele au depus o a doua mărturie a lui A din 9 aprilie 2021 referitoare la anumite aspecte ale memoriului în apărare privind dreptul spaniol al falimentului și un addendum la raportul lor de expertiză, din 13 aprilie 2021, pregătit în scopul de a răspunde la anumite întrebări adresate în memoriul în apărare al SRB.
- 50 Din jurisprudență reiese că proba contrară și completarea probatoriului solicitat prezentate ca urmare a unei probe contrare a părții adverse din memoriul în apărare nu sunt vizate de norma de decădere prevăzută la articolul 85 alineatul (2) din Regulamentul de procedură. Astfel, această dispoziție privește propunerile de probe noi și trebuie interpretată în lumina articolului 92 alineatul (7) din regulamentul de procedură, care prevede expres că proba contrară și completarea probatoriului solicitat sunt admisibile (a se vedea Hotărârea din 17 decembrie 1998, Baustahlgewebe/Comisia, C-185/95 P, EU:C:1998:608, punctul 72, și Hotărârea din 5 mai 2021, ITD și Danske Fragtmænd/Comisia, T-561/18, EU:T:2021:240, punctul 102 și jurisprudența citată).
- 51 Întrucât reiese în mod expres din aceste anexe că ele au ca obiect susținerea argumentelor prin care se urmărește contestarea aprecierilor care figurează în memoriul în apărare, este necesar să se considere că acestea sunt admisibile.

2. Cu privire la primul motiv, întemeiat pe erori vădite de apreciere privind evaluarea duratei perioadei de insolvență, a creditelor performante, a creditelor neperformante, a activelor imobiliare și a riscurilor juridice ale Banco Popular

- 52 Prin intermediul primului motiv, reclamantele susțin în esență că SRB a săvârșit erori vădite de apreciere atunci când a aprobat evaluarea 3 și documentul de clarificare și că cabinetul evaluator a săvârșit erori vădite de apreciere în aplicarea scenariului lichidării, în ceea ce privește durata procedurii ipotetice de lichidare și evaluarea anumitor categorii de active ale Banco Popular.

Aceste erori ar fi condus la o subevaluare a recuperărilor reclamantelor în cadrul unei proceduri de insolvență ipotetice a Banco Popular și, prin urmare, la o încălcare a dreptului lor de proprietate.

- 53 Acest motiv se împarte în cinci aspecte. În primul rând, reclamantele arată că SRB și cabinetul evaluator au săvârșit o eroare în ceea ce privește durata scenariului de lichidare ipotetic. În al doilea rând, acestea susțin că evaluarea creditelor performante efectuată în cadrul evaluării 3 se întemeiază pe ipoteze nerezonabile. În al treilea rând, acestea contestă strategia de cesiune reținută de cabinetul evaluator pentru portofoliul de credite neperformante al Banco Popular. În al patrulea rând, acestea susțin că estimarea, în cadrul evaluării 3, a portofoliului imobiliar al Banco Popular prezintă lacune și contradicții. În al cincilea rând, acestea contestă abordarea reținută de cabinetul evaluator cu privire la riscurile juridice.
- 54 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, în decizia atacată, SRB a arătat că, potrivit articolului 15 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 806/2014, evaluarea 3 trebuia să determine dacă acționarii și creditorii afectați fuseseră tratați mai puțin favorabil în cadrul rezoluției decât dacă Banco Popular ar fi fost „lichidată printr-o procedură obișnuită de insolvență”. Acesta a arătat, asemenea cabinetului evaluator în documentul de clarificare (punctul 5.1.5), că Ley 11/2005 de recuperación y resolución de entidades de crédito y empresas de servicios de inversión (Legea 11/2015 privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de servicii de investiții) din 18 iunie 2015 (BOE nr. 146 din 19 iunie 2015, p. 50797), care transpune Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO 2014, L 173, p. 190) prevede în mod specific că evaluarea diferenței de tratament trebuie efectuată presupunând că entitatea a intrat într-o procedură de lichidare.
- 55 În această privință, SRB a arătat că, în conformitate cu evaluarea 3, având în vedere împrejurările speței și în special incapacitatea Banco Popular de a-și achita datoriile la scadență, deschiderea unei proceduri obișnuite de insolvență la data rezoluției ar fi condus la o lichidare a Banco Popular, care ar fi presupus o valorificare accelerată a activelor, fără un preț minim obligatoriu, și plata valorificării nete către creditorii în conformitate cu ierarhia prevăzută de Legea 22/2003.
- 56 În decizia atacată, SRB a considerat că evaluarea 3 era conformă cu cadrul juridic aplicabil și că aceasta constituia un temei adecvat și suficient pentru adoptarea deciziei atacate. Acesta a arătat că s-a întemeiat pe evaluarea 3 și pe documentul de clarificare, care sunt anexate la decizia atacată și fac parte integrantă din motivarea sa.
- 57 În cadrul evaluării 3, cabinetul evaluator a considerat că, dat fiind că autorizația bancară a Banco Popular ar fi fost revocată odată cu declarația de insolvență, obligând astfel la o încetare imediată a activităților și împiedicând o vânzare ca întreprindere în activitate, lichidarea ar fi început imediat. Acesta a adăugat că, potrivit schemei de rezoluție, la 6 iunie 2017, Banca Centrală Europeană (BCE) concluzionase că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate în temeiul articolului 18 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014. Cabinetul evaluator a arătat că, în acest context, lichidarea era unicul scenariu de insolvență care putea fi avut în vedere.

58 Cabinetul evaluator a arătat printre altele următoarele:

„Deschiderea unei proceduri obișnuite de insolvență pentru [Banco Popular] la 7 iunie 2017 ar fi condus la o lichidare neplanificată. Aceasta este prin natura sa distructivă de valoare, pentru motive precum: încetarea brutală a activităților; abandonarea clientelei; un proces ineficient de valorificare a activelor și costuri și cereri suplimentare (adesea importante). În cazul [Banco Popular], lichidarea în faliment ar fi un eveniment fără precedent în Spania, dat fiind statutul său de a șasea cea mai mare bancă și de actor major în sectoare-cheie precum finanțarea ipotecară și creditele acordate [întreprinderilor mici și mijlocii (IMM)] și întreprinderilor mici.”

59 În documentul de clarificare, cabinetul evaluator a explicat că evaluarea 3 era prin natura sa un exercițiu ipotetic și prospectiv, prin care se urmărea estimarea valorii recuperărilor creditorilor Banco Popular, pentru care era necesar să se adopte diferite scenarii ipotetice. Acesta a precizat că și-a întemeiat ipotezele și estimările pe informațiile furnizate de Banco Popular, care au fost analizate și verificate, precum și pe diferite informații publice.

60 Conform jurisprudenței citate la punctul 43 de mai sus, pentru a demonstra că SRB a săvârșit o eroare vădită de apreciere de natură să justifice anularea deciziei atacate, reclamantele trebuie să prezinte elemente de probă suficiente de natură să lipsească de plauzibilitate aprecierile faptelor reținute în această decizie.

61 Astfel, controlul Tribunalului se limitează la a verifica dacă SRB a săvârșit erori vădite de apreciere prin faptul că a aprobat evaluarea 3, ceea ce presupune să se verifice dacă cabinetul evaluator a săvârșit erori vădite în evaluarea 3 atunci când s-a întemeiat pe ipoteze și estimări care nu erau plauzibile. În schimb, Tribunalul nu poate substitui aprecierea evaluatorului care a realizat evaluarea 3 cu propria apreciere.

62 În această privință, în mai multe rânduri, în primul motiv, reclamantele prezintă analiza efectuată de experții lor în raportul anexat la cererea introductivă cu titlu de comparație cu evaluarea 3, în scopul de a demonstra că evaluarea activelor Banco Popular în cadrul unei proceduri de insolvență efectuate în acest raport, întemeiată pe ipoteze diferite de cele reținute în evaluarea 3, ar fi condus la recuperări mai importante pentru diferite categorii de active.

63 Astfel, în cadrul celui de al doilea aspect, reclamantele menționează analiza privind recuperarea creditelor performante pe o perioadă de 7 ani, care figurează în raportul lor de expertiză, arătând că această analiză se întemeiază pe ipoteze diferite de cele reținute în evaluarea 3. În cadrul celui de al treilea aspect, reclamantele prezintă analiza privind recuperarea creditelor neperformante care figurează în raportul lor de expertiză. Acestea arată că, în comparație cu evaluarea 3, analiza lor se bazează pe o perioadă mai lungă, pe o anulare a reclasificării creditelor performante în credite neperformante și pe o rată internă de rentabilitate mai mică (RIR). În cadrul celui de al patrulea aspect, reclamantele prezintă analiza care figurează în raportul lor de expertiză privind recuperările legate de activele imobiliare ale Banco Popular care includ activele imobiliare deținute indirect, în ipoteze de cesiune de 3 și de 7 ani.

64 Este necesar să se arate că raportul de expertiză anexat la cererea introductivă a fost redactat în scopul de a răspunde la întrebările adresate în formularul transmis de SRB în cadrul procedurii referitoare la dreptul de a fi ascultat. Acest raport nu se limitează la o analiză critică a evaluării 3, ci propune propria evaluare a activelor Banco Popular într-un scenariu de lichidare în scopul comparării cu cea efectuată de cabinetul evaluator.

- 65 Or, analiza efectuată în acest raport se întemeiază pe ipoteze diferite de cele reținute în evaluarea 3 și se sprijină pe trei scenarii temporale de lichidare de 5, de 7 și de 10 ani, acesta din urmă nefiind avut în vedere în evaluarea 3. În acest raport, experții reclamantelor prezintă în special rezultatul comparației dintre propriile calcule și evaluarea efectuată de cabinetul evaluator pe baza unui scenariu de insolvență de 7 ani. De asemenea, aceștia arată că nu aveau acces la toate informațiile de care dispunea cabinetul evaluator.
- 66 Trebuie amintit că evaluarea 3 conține aprecieri economice și tehnice complexe. Prin definiție, evaluarea diferitelor categorii de active ale Banco Popular în cazul unei proceduri obișnuite de insolvență ipotetice se sprijină pe ipoteze și conține în mod necesar estimări întemeiate pe informațiile disponibile la data rezoluției.
- 67 În plus, singura ipoteză în care aprecierile făcute printr-o decizie adoptată pe baza unor fapte complexe pot fi examinate de Tribunal este cea în care reclamantul susține că aprecierile de fapt în cauză sunt lipsite de plauzibilitate (Hotărârea din 25 noiembrie 2020, BMC/Întreprinderea comună Clean Sky 2, T-71/19, nepublicată, EU:T:2020:567, punctul 77).
- 68 În aplicarea jurisprudenței citate la punctele 43 și 44 de mai sus, reclamantele trebuie să demonstreze că SRB a săvârșit o eroare vădită în aprecierea unor fapte complexe de natură să justifice anularea deciziei atacate. Astfel, acestea trebuie să prezinte elemente de probă suficiente pentru a lipsi de plauzibilitate estimările privind diferitele categorii de active efectuate de cabinetul evaluator în cadrul evaluării 3.
- 69 Or, împrejurarea că rezultatul estimării valorii activelor Banco Popular în cazul unei proceduri obișnuite de insolvență ipotetice care figurează în raportul de expertiză al reclamantelor este în dezacord cu aprecierile care figurează în evaluarea 3, în afara ipotezei în care reclamantele susțin că aceste aprecieri sunt lipsite de plauzibilitate, ține de o contestație care depășește controlul restrâns al Tribunalului prevăzut în jurisprudența menționată la punctele 39 și 40 de mai sus (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 25 noiembrie 2020, BMC/Întreprinderea comună Clean Sky 2, T-71/19, nepublicată, EU:T:2020:567, punctul 78).
- 70 Prin urmare, prezentarea de către reclamante, în diferitele aspecte ale primului motiv, a estimărilor privind diferitele categorii de active ale Banco Popular efectuate în raportul lor de expertiză nu este în sine de natură să lipsească de plauzibilitate evaluarea 3 și nici, prin urmare, să demonstreze existența unor erori vădite de apreciere săvârșite de SRB.
- 71 Primul motiv trebuie analizat în lumina acestor considerații.

a) Cu privire la primul aspect, referitor la durata scenariului de lichidare

- 72 Reclamantele susțin că ipotezele reținute de SRB și de cabinetul evaluator cu privire la durata scenariului de lichidare a Banco Popular au condus la o subestimare a recuperărilor și sunt vădit eronate. Prin intermediul unei prime critici, reclamantele susțin că aceste ipoteze se întemeiază pe o înțelegere eronată a principiilor care guvernează Legea 22/2003. Prin intermediul unei a doua critici, întemeindu-se pe exemple de faliment bancar, acestea reproșează cabinetului evaluator că nu a avut în vedere o perioadă de lichidare de peste 7 ani, care ar fi condus la recuperări mai semnificative.

73 În decizia atacată, SRB a arătat următoarele:

„[Cabinetul evaluator] a arătat că obiectivul final al lichidatorului ar fi fost valorificarea activelor într-un termen rezonabil. În acest sens, [el] a examinat o serie de scenarii alternative și de strategii posibile pe care un lichidator le-ar fi putut aplica pentru a maximiza recuperările pentru creditorii într-un termen rezonabil. Ținând seama de cadrul de reglementare spaniol, vizat în evaluarea 3, care prevede o fază de lichidare a procedurii de insolvență cu durata de un an, la finalul căreia orice parte interesată poate solicita înlocuirea lichidatorului în cazul prelungirii nejustificate a acestei faze, și de complexitatea procedurii de lichidare ipotetice a [Banco Popular], [cabinetul evaluator] a evaluat trei scenarii temporale alternative, presupunând că perioade mai lungi ar fi permis recuperări mai semnificative datorită unei cesiuni și unei lichidări mai ordonate a activelor: (i) o perioadă de lichidare de 18 luni, (ii) o perioadă de lichidare de 3 ani și (iii) o perioadă de lichidare de 7 ani. [Cabinetul evaluator] a considerat că, în ceea ce privește modul în care diferiții creditorii apreciau planul de lichidare, suspendarea plății dobânzilor după deschiderea lichidării putea fi semnificativă. Acest lucru se baza pe faptul că creditorii de rang superior puteau considera că era puțin probabil să fie despăgubiți în cazul întâzierii rambursării sumelor datorate, în timp ce de suspendarea plății dobânzilor ar putea beneficia creditorii care ocupă un rang inferior în ierarhia creditorilor. În acest context, [cabinetul evaluator] a considerat că ar fi nerezonabil să se solicite creditorilor să aștepte mai mult de 7 ani la sfârșitul lichidării.”

74 SRB a arătat de asemenea că acționarii și creditorii afectați prezentaseră comentarii în cadrul procedurii referitoare la dreptul de a fi ascultat cu privire la durata lichidării. Acesta a menționat că, pentru fiecare scenariu temporal alternativ, cabinetul evaluator a avut în vedere strategia optimă și perioada de cesiune care permiteau maximizarea valorificării pentru diferitele categorii de active, în funcție de natura și de lichiditatea lor. SRB a arătat că, în această privință, potrivit documentului de clarificare, punctul 2.2 din evaluarea 3 arăta că, în temeiul Legii 22/2003, în urma reformei din anul 2015, o perioadă de 18 luni ar fi fost maximul efectiv pentru lichidarea Banco Popular. Cu toate acestea, ținând seama de complexitatea procedurii de insolvență ipotetice a Banco Popular și de faptul că un proces foarte rapid ar cauza probleme de capacitate a pieței, prețuri în scădere și valori scăzute de valorificare, cabinetul evaluator avusese în vedere de asemenea două scenarii de lichidare mai lungi decât cel de 18 luni stabilit prin Legea 22/2003, și anume scenarii de 3 ani și de 7 ani. Cabinetul evaluator estimase că aceste scenarii suplimentare ar permite lichidarea activelor Banco Popular într-un mod mai eficient și cu rate de recuperare mai mari decât în scenariul de 18 luni, respectând totodată principiul restituirii valorii către creditorii într-un termen rezonabil. Acesta a considerat că o perioadă de lichidare mai lungă decât scenariul de 7 ani ar genera costuri de lichidare mai mari, costuri de administrare și de întreținere mai semnificative și ar crește incertitudinea cu privire la nivelurile de valorificare a activelor. În plus, cabinetul evaluator considerase că o perioadă de lichidare mai lungă nu ar fi conformă cu logica Legii 22/2003 și cu interesele creditorilor chirografari de rang superior. Potrivit concluziei SRB, cabinetul evaluator efectuase o evaluare corectă a duratei lichidării.

1) Cu privire la prima critică, întemeiată pe o înțelegere eronată a Legii 22/2003

75 Reclamantele susțin în esență că ipotezele privind durata scenariilor de lichidare reținute în evaluarea 3 se întemeiază pe trei erori de interpretare a Legii 22/2003.

76 În primul rând, acestea susțin că, potrivit mărturiei lui A, avocat specializat în dreptul spaniol al falimentului, anexată la cererea introductivă, în temeiul Legii 22/2003, durata adecvată a perioadei de lichidare depinde numai de criteriul de maximizare a recuperărilor în interesul creditorilor și că nu există nicio limitare temporală *a priori* a duratei procedurii de insolvență.

- Admițând că obiectivul procedurii de insolvență ar fi maximizarea valorii activelor în interesul creditorilor, SRB și cabinetul evaluator ar fi apreciat în mod eronat că acest principiu al dreptului spaniol impunea verificarea „caracterului rezonabil” al perioadei de lichidare.
- 77 În cadrul evaluării 3, cabinetul evaluator a arătat că, la valorificarea activelor, Legea 22/2003 impunea lichidatorului să acționeze cu diligență pentru a obține cea mai bună valoare ținând seama de împrejurări, însă nu era obligat să speculeze cu privire la rezultate incerte și trebuia să țină seama de dorința creditorilor de a primi rambursarea sumelor datorate într-un termen rezonabil.
- 78 În documentul de clarificare, ca răspuns la comentariile acționarilor și ale creditorilor afectați, potrivit cărora durata scenariilor de lichidare avute în vedere în evaluarea 3 era prea scurtă, cabinetul evaluator a arătat că o perioadă de lichidare de peste 7 ani ar conduce în mod inevitabil la costuri de lichidare, de administrare și de întreținere mai ridicate și ar crește incertitudinea pentru lichidator în ceea ce privește nivelurile de valorificare a activelor. Acesta a considerat că un lichidator nu ar fi pregătit să speculeze cu privire la eventuale puncte pozitive viitoare care ar fi deosebit de incerte.
- 79 Cabinetul evaluator a apreciat că obiectivele Legii 22/2003 și presiunea creditorilor nu ar sprijini un scenariu mai lung decât cel de 7 ani. *Primo*, acesta a arătat că Legea 22/2003 stabilea normele de lichidare a activelor băncii insolubile cu obiectivul global de a obține valoarea de valorificare cea mai ridicată. Astfel cum stabilea această lege, lichidatorul era obligat să acționeze cu diligență pentru a obține cea mai bună valoare de valorificare a activelor entității în parametrii autorizați de cadrul juridic (inclusiv timpul acordat pentru lichidare), însă nu era obligat să speculeze cu privire la rezultate incerte. *Secundo*, acesta a arătat că Legea 22/2003 încuraja vânzarea în timp util a activelor entității aflate în lichidare. Modificările aduse în anul 2015 Legii 22/2003 au fost concepute pentru a accelera procedurile de lichidare și pentru a evita prelungirile nedefinite, care constituiau o preocupare înainte de reforme. În această privință, el a constatat că, în urma acestei reforme din 2015, Legea 22/2003 a stabilit dreptul creditorilor de a solicita unei instanțe înlocuirea lichidatorului în cazul prelungirii nejustificate a fazei de lichidare. Această constatare era deosebit de relevantă în ceea ce privește o piață care, la începutul lichidării, era vastă și lichidă. *Tertio*, cabinetul evaluator a arătat că creditorii ar solicita ca creanțele lor să fie rambursate într-un termen rezonabil, în special cei care ocupau un rang superior în ierarhia creditorilor. Aceasta ar fi situația în special atunci când, ținând seama de dispozițiile Legii 22/2003 referitoare la dobânzile pentru creanțele negarantate (și anume atunci când dobânzile ulterioare lichidării nu sunt exigibile), creditorii de rang superior (inclusiv sistemul de garantare a depozitelor) ar avea puține șanse să fie despăgubiți în caz de întârziere în rambursarea sumelor datorate și, prin urmare, ar face presiuni pentru o perioadă de lichidare mai scurtă.
- 80 Mai întâi, este necesar să se arate că, deși maximizarea recuperărilor constituie obiectivul principal al lichidatorului, acesta nu este unicul. În special, astfel cum subliniază SRB și Regatul Spaniei, lichidatorul trebuie să ia în considerare și alte obiective și să evalueze comparativ diverse interese.
- 81 Astfel cum arată SRB și Regatul Spaniei, anumiți creditori în funcție de rangul lor în ierarhie pot avea un interes în încheierea rapidă a procedurii de lichidare. În această privință, reclamantele nu contestă că acest interes rezultă în special din Legea 22/2003, în măsura în care aceasta prevede o suspendare a dobânzilor pentru creanțele chirografare, ceea ce presupune, astfel cum arată SRB, că creditorii de rang superior nu sunt despăgubiți pentru întârzierea plății sumelor datorate.

- 82 Contrar celor susținute de reclamante, faptul că cabinetul evaluator, evaluând comparativ interesele diferitelor categorii de creditori, a considerat că nu era posibil un scenariu mai lung decât cel de 7 ani, nu urmărea să favorizeze anumite grupuri de creditori, ci să maximizeze recuperările pentru toți aceștia.
- 83 În continuare, pentru a stabili că procedura de lichidare trebuia să se desfășoare într-un termen rezonabil, SRB și cabinetul evaluator au luat în considerare faptul că unul dintre obiectivele Legii 22/2003 consta în evitarea unei durate excesive a procedurilor de lichidare.
- 84 În această privință, considerentul VII al Legii 22/2003 prevede că „[l]egea urmărește să evite prelungirea excesivă a operațiunilor de lichidare, în acest scop, ea impune administratorilor obligația de a întocmi un raport trimestrial cu privire la evoluția acestor operațiuni și stabilește un termen de un an pentru a le finaliza, aplicând ca sancțiuni în caz de nerespectare a obligațiilor revocarea administratorilor și pierderea dreptului la remunerație”.
- 85 În plus, articolul 153 din Legea 22/2003 prevede posibilitatea oricărei părți interesate de a solicita instanței specializate în faliment revocarea administratorilor judiciari și numirea unor noi administratori în cazul în care faza de lichidare nu este închisă la un an de la deschiderea sa.
- 86 În plus, astfel cum arată Regatul Spaniei, într-o ordonanță din 19 iunie 2015, Juzgado de lo Mercantil n° 6 Madrid (Tribunalul Comercial nr. 6 din Madrid, Spania) a considerat că Legea 22/2003 „nu stabile[a] în niciun caz în mod imperativ că lichidarea în cadrul insolvenței trebui[a] să aibă o durată maximă de un an, întrucât din modul de redactare a expunerii de motive [secțiunea VII] din Legea [22/2003] și din articolul 153 din aceasta, care acordă posibilitatea de a solicita revocarea administratorilor neglijenți, reie[șea] că dorința și aspirația legiuitorului era ca operațiunile de lichidare să nu dureze mai mult decât este necesar, perioada de un an fiind inițial considerată rezonabilă pentru punerea în aplicare și finalizarea lor, inclusiv pentru efectuarea plăților, prezentarea conturilor și încheierea procedurii de faliment”.
- 87 Obiectivul de a nu prelungi în mod nejustificat procedura de lichidare a fost confirmat prin modificarea Legii 22/2003 prevăzută de Ley 25/2015 de mecanismo de segunda oportunidad, reducción de la carga financiera y otras medidas de orden social (Legea 25/2015 privind mecanismul celei de a doua șanse, reducerea sarcinii financiare și alte măsuri sociale) din 28 iulie 2015 (BOE nr. 180 din 29 iulie 2015, p. 64479). A treia dispoziție tranzitorie referitoare la tariful drepturilor mandatarilor judiciari din Legea 25/2015 prevede:
- „Începând cu a treisprezecea lună de la deschiderea fazei de lichidare, mandatarul judiciar nu primește nicio remunerație, cu excepția cazului în care instanța decide, în mod motivat și după ascultarea părților, ținând seama de circumstanțele speței, să prelungească acest termen. Prolungirile convenite sunt trimestriale și nu depășesc în total șase luni.”
- 88 Într-o hotărâre din 23 iunie 2020, Tribunal Supremo (Curtea Supremă, Spania) a interpretat a treia dispoziție tranzitorie din Legea 25/2015 în sensul că prevede, „în general, că dreptul la remunerație al lichidatorului în faza de lichidare [era] limitat la primele douăsprezece luni” și că, „începând cu a treisprezecea lună, acesta nu [avea] dreptul să perceapă onorarii prelevate din masa credală, cu excepția cazului în care instanța autorizează acest lucru, motivat și după audierea părților, ținând seama de circumstanțele specifice ale cauzei”. Tribunal Supremo (Curtea Supremă) a considerat că „această dispoziție se [număra] printre dispozițiile legale prin care se urmărește să se asigure că faza de lichidare nu durează prea mult timp (articolul 152 din Legea 22/2003)”.

- 89 Rezultă că interpretarea Legii 22/2003 de către instanțele spaniole susține aprecierea cabinetului evaluator potrivit căreia procedura de lichidare trebuie să fie realizată într-un termen rezonabil.
- 90 Pe de altă parte, pentru a considera că procedura de lichidare nu ar putea dura mai mult de 7 ani, SRB și cabinetul evaluator au ținut seama și de alți factori. Acestea au arătat printre altele că, începând cu o anumită durată, costurile procedurii și incertitudinile legate de valorificarea activelor nu permiteau garantarea unei maximizări a recuperărilor. Astfel cum arată SRB, perioadele de lichidare mai lungi determină un nivel sporit de incertitudini în ceea ce privește potențialele scăderi de valoare și riscurile macroeconomice.
- 91 Astfel cum subliniază SRB și Regatul Spaniei, reclamantele nu pot afirma că luarea în considerare a unei proceduri cu o durată mai lungă aduce în mod necesar avantaje și conduce în mod necesar la o maximizare a recuperărilor.
- 92 Din aceasta reiese, pe de o parte, că reclamantele nu au demonstrat că obiectivul procedurii de lichidare care constă în maximizarea recuperărilor creditorilor se opunea aprecierii cabinetului evaluator potrivit căreia procedura menționată trebuie să fie realizată într-un termen rezonabil. Pe de altă parte, ele nu au demonstrat că această apreciere rezulta dintr-o interpretare eronată a legislației spaniole.
- 93 În al doilea rând, reclamantele susțin că SRB și cabinetul evaluator au apreciat în mod eronat că articolul 153 din Legea 22/2003, astfel cum a fost modificat în anul 2015, stabilea o perioadă de un an pentru procesul de lichidare. Acestea reproșează cabinetului evaluator că a considerat că dispozițiile Legii 22/2003 referitoare la remunerarea lichidatorului stabileau un termen „maxim efectiv” de 18 luni pentru lichidarea Banco Popular.
- 94 În cadrul evaluării 3, cabinetul evaluator a arătat că avusese în vedere un scenariu de lichidare de 18 luni, luând în considerare că, potrivit Legii 22/2003, lichidatorul va fi remunerat numai timp de 12 luni, cu o posibilă prelungire de 6 luni pentru procedurile complexe. Totuși, acesta a considerat că dimensiunea băncii și complexitatea acesteia ar face extrem de improbabil un astfel de scenariu.
- 95 În documentul de clarificare, cabinetul evaluator a amintit ceea ce arătase în evaluarea 3, și anume că situația în temeiul Legii 22/2003, în urma reformei din 2015, era că o perioadă de 18 luni ar fi maximul efectiv pentru lichidarea Banco Popular. El a arătat că obiectivul acestor modificări era de a evita prelungirea pe termen nelimitat a procedurii de lichidare și că Legea 22/2003, astfel cum a fost modificată, făcea din prelungirea nejustificată a fazei de lichidare un motiv care să justifice înlocuirea lichidatorului. Cabinetul evaluator a amintit însă că, ținând seama de complexitatea procedurii de insolvență ipotetice a Banco Popular și de faptul că o procedură prea rapidă ar cauza probleme de capacitate a pieței, prețuri în scădere și recuperări scăzute, avusese în vedere două scenarii de lichidare mai lungi decât cel de 18 luni prevăzut de Legea 22/2003. Acesta a adăugat că scenariile suplimentare de 3 și de 7 ani ar permite lichidarea activelor Banco Popular într-un mod mai eficient și cu o rată mai bună de recuperare decât scenariul de 18 luni, respectând în același timp principiul restituirii valorii către creditorii într-un termen rezonabil.
- 96 Prin urmare, întrucât cabinetul evaluator a considerat scenariul lichidării de 18 luni ca fiind foarte improbabil și a elaborat, așadar, alte două scenarii mai lungi, argumentele reclamantelor prin care se urmărește să se reproșeze cabinetului evaluator că a interpretat în mod eronat Legea 22/2003 în sensul că stabilește un termen „maxim efectiv” al duratei de lichidare de 18 luni sunt inoperante. De asemenea, nu sunt relevante nici exemplele citate în mărturia lui A, de proceduri de insolvență care au început după anul 2015 și durează de mai mult de 3 ani.

- 97 În al treilea rând, reclamantele, întemeindu-se pe mărturia lui A, contestă, pe de o parte, aprecierea cabinetului evaluator, care figurează în documentul de clarificare, potrivit căreia anumiți creditori de rang superior acționarilor și creditorilor afectați ar putea solicita revocarea lichidatorului în cazul prelungirii nejustificate a perioadei de lichidare peste un an și, pe de altă parte, ipoteza potrivit căreia lichidatorul ar anticipa astfel de acțiuni și ar accelera procedura.
- 98 Or, contrar celor susținute de reclamante, întemeindu-se pe mărturia lui A, explicațiile furnizate de cabinetul evaluator în documentul de clarificare nu urmăresc să justifice un scenariu de lichidare „accelerată”, ci să justifice motivul pentru care procedura de lichidare nu ar dura mai mult de 7 ani.
- 99 Pe de o parte, din decizia atacată, citată la punctul 73 de mai sus, reiese că SRB a arătat că, în ceea ce privește modul în care diferiții creditori apreciau planul de lichidare, cabinetul evaluator, în cadrul evaluării 3, a luat în considerare faptul că suspendarea plății dobânzilor ulterioare lichidării putea fi semnificativă, în măsura în care creditorii de rang superior ar aprecia că era puțin probabil ca aceștia să fie despăgubiți pentru întârzierile în rambursarea sumelor datorate.
- 100 Astfel, diferiții creditori ai Banco Popular, în funcție de rangul lor în ierarhie, puteau avea interese divergente în ceea ce privește durata procedurii de lichidare și nu se poate reproșa cabinetului evaluator și SRB că au luat în considerare toate aceste interese.
- 101 În plus, ținând seama de conținutul Legii 22/2003, care prevede posibilitatea de revocare a lichidatorului în cazul unei prelungiri nejustificate a lichidării, și de faptul că anumiți creditori nu au interesul ca procedura să se prelungească, această revocare constituie o eventualitate pe care cabinetul evaluator o putea lua în considerare atunci când a evaluat durata procedurii de lichidare.
- 102 În această privință, trebuie arătat că, în mărturia lui A, pe care se întemeiază reclamantele, acesta a afirmat că, „în timp ce anumite grupuri de creditori ar trebui să facă presiuni asupra lichidatorului pentru a accelera procesul de lichidare, alte grupuri de creditori, precum deținătorii de creanțe subordonate, ar fi în măsură să contracareze o astfel de strategie” prin intermediul unei acțiuni în răspundere împotriva lichidatorului. Acesta a adăugat că aprecia, așadar, „că [cabinetul evaluator] plec[a] de la principiul că dobânzile și acțiunile ipotetice ale creditorilor de rang superior ar fi influențat mai mult lichidatorul decât dobânzile creditorilor de rang inferior” și că nu vedea „niciun motiv pentru a presupune că un lichidator ar favoriza pur și simplu, în elaborarea planului de lichidare, un anumit grup de creditori în raport cu celălalt, accelerând în mod nejustificat procedura de insolvență și, în consecință, renunțând în mod potențial la recuperările pentru deținătorii de creanțe subordonate”.
- 103 Este suficient să se arate că mărturia lui A constituie o simplă opinie care nu poate repune în discuție eventualitatea luată în considerare de cabinetul evaluator potrivit căreia anumiți creditori ar putea aprecia că o durată a procedurii de lichidare mai mare de 7 ani ar fi nejustificată și ar putea, pentru acest motiv, să fie încurajați să solicite revocarea lichidatorului pentru a obține o rambursare a creanțelor lor într-un termen rezonabil.
- 104 Pe de altă parte, reclamantele nu invocă niciun argument care să repună în discuție celelalte elemente luate în considerare de cabinetul evaluator în cadrul evaluării 3 și amintite în documentul de clarificare care urmărește să justifice că procedura de lichidare nu ar dura mai mult de 7 ani, precum costurile de lichidare, de administrare și de întreținere mai ridicate,

creșterea incertitudinii pentru lichidator în ceea ce privește nivelurile de valorificare a activelor și faptul că un lichidator nu ar fi pregătit să speculeze cu privire la eventuale puncte pozitive viitoare care ar fi deosebit de incerte.

- 105 Rezultă că reclamantele nu pot susține în mod valabil că ipotezele reținute de SRB sau de cabinetul evaluator cu privire la durata scenariilor de lichidare se întemeiau pe o înțelegere eronată a Legii 22/2003 și, prin urmare, prima critică trebuie respinsă.

2) Cu privire la a doua critică, întemeiată pe neluarea în considerare a unei perioade de lichidare mai lungi

- 106 Reclamantele susțin că, potrivit mărturiei lui A anexate la cererea introductivă și addendumului său anexat la replică, o estimare rezonabilă a duratei insolvenței ar fi mai mare sau egală cu 10 ani și de minimum 7 ani. Acestea se bazează de asemenea pe rapoartele lor de expertiză, potrivit cărora un scenariu de lichidare de 10 ani ar fi condus la recuperări mai mari. Ele invocă exemple de insolvențe, menționate în rapoartele lor de expertiză și în mărturia lui A, în care durata de lichidare a portofoliului de active a depășit perioada de lichidare maximă de 7 ani luată în considerare de cabinetul evaluator.

- 107 Trebuie arătat că articolul 4 alineatul (3) din Regulamentul delegat 2018/344 prevede:

„Atunci când stabilește valoarea actualizată a fluxurilor de trezorerie preconizate în cadrul procedurii obișnuite de insolvență, evaluatorul ia în considerare următoarele aspecte:

- (a) legislația și practica în materie de insolvență aplicabilă în jurisdicția relevantă, care pot influența anumiți factori, cum ar fi perioada de cesiune preconizată sau ratele de recuperare;

[...]

- (c) informațiile privind cazurile recente de insolvență a unor entități similare, în cazul în care sunt disponibile și relevante.”

- 108 În considerentul (121) al deciziei atacate, SRB a arătat că anumiți acționari și creditorii afectați făcuseră referire la cazuri de insolvență anterioare din Spania și din alte jurisdicții. Acesta a arătat că, în documentul de clarificare, cabinetul evaluator a observat că, deși a ținut seama, într-o anumită măsură, de procedura de insolvență a Banco de Madrid, modificările importante aduse ulterior dreptului național în materie de insolvență (de exemplu modificările având incidență asupra duratei acestor proceduri) nu permiteau o comparație cu cauze spaniole anterioare. În plus, a constatat că cabinetul evaluator a examinat dacă alte cazuri de lichidări în Europa puteau oferi o imagine de ansamblu a scenariului ipotetic de lichidare. Cu toate acestea, ca urmare a lipsei armonizării diferitelor legislații europene în materie de insolvență, această comparație a fost considerată de cabinetul evaluator doar ca având o valoare limitată. În plus, contextul macroeconomic, operațiunile, activitățile și activele entității puteau varia considerabil de la un caz la altul și puteau avea impact asupra rezultatului evaluării în cadrul unei proceduri de insolvență. SRB a considerat că, în conformitate cu articolul 4 alineatul (3) litera (c) din Regulamentul delegat 2018/344, cabinetul evaluator luase în considerare informații privind cazurile recente de insolvență a unor entități similare și furnizase o motivare suficientă în ceea ce privește relevanța lor.

- 109 În această privință, este necesar să se arate că exemplele menționate de reclamante și citate în rapoartele lor de expertiză anexate la cererea introductivă și la replică nu constituie elemente de comparație relevante în ceea ce privește aprecierea duratei scenariului de lichidare a Banco Popular.
- 110 Referitor la cazurile AFINSA Bienes Tangibles SA, Ploder Uicesa SA, Assignia Infraestructuras SA și Essentium Grupo SL, menționate în mărturia lui A și în raportul de expertiză anexate la cererea introductivă, ale căror proceduri de insolvență ar fi durat mai mult de 18 luni, este suficient să se constate, asemenea SRB, că aceste întreprinderi nu sunt instituții bancare și că, prin urmare, nu este vorba despre exemple relevante.
- 111 În ceea ce privește cazurile Northern Rock, Bradford & Bingley, Dexia SA, Heta Asset Resolution AG, SNS Bank sau Banco Espírito Santo, este necesar să se arate că acestea nu privesc bănci spaniole și că, prin urmare, procedura lor de insolvență era reglementată de dispoziții naționale diferite de cele aplicabile situației Banco Popular.
- 112 În plus, în raportul lor anexat la cererea introductivă, experții reclamantelor au indicat că în Spania nu exista niciun caz de insolvență a unor bănci comparabile cu Banco Popular și că exemplul băncii portugheze Banco Espírito Santo și cel al băncii neerlandeze SNS Bank se întemeiau pe rapoarte de insolvență ipotetică. Prin urmare, acestea nu pot servi drept exemple ale practicii în materie de insolvență în Spania.
- 113 În plus, SRB a arătat că situațiile societăților Sociedad de Gestión de Activos procedentes de la Reestructuración Bancaria (SAREB), Heta Asset Resolution, Northern Rock, Bradford & Bingley și Dexia nu priveau cazuri de insolvență, aspect recunoscut de reclamante, precum și de experții lor în raportul anexat la replică.
- 114 În această privință, în ceea ce privește SAREB, unicul exemplu de bancă spaniolă menționat de reclamante, acestea din urmă nu au contestat afirmația SRB potrivit căreia durata de 15 ani prevăzută în vederea cesiunii ordonate a activelor corespundea unei perioade de restructurare stabilite în cadrul unui proces general de restructurare a sectorului bancar spaniol, iar nu unei durate de lichidare.
- 115 În sfârșit, reclamantele nu explică în ce măsură situația diferitelor exemple pe care le-au menționat ar fi comparabilă cu cea a Banco Popular în ceea ce privește printre altele structura portofoliilor de active sau contextul macroeconomic.
- 116 În ceea ce privește cazul Banco de Madrid, reclamantele susțin că insolvența acestei bănci, care este mai mică și mai puțin complexă decât Banco Popular, ar dura de mai mult de 6 ani și ar arăta că un scenariu de 10 ani ar fi adecvat.
- 117 În această privință, în cadrul evaluării 3, cabinetul evaluator a indicat că a ținut seama de cazul Banco de Madrid, care era la acel moment ultima procedură de insolvență bancară spaniolă deschisă, constatând în același timp că era diferită de cazul Banco Popular în ceea ce privește impactul său sistemic. Acesta a arătat și că lichidarea Banco de Madrid era anterioară anumitor modificări juridice semnificative ale Legii 22/2003, care ar avea un impact asupra scenariului aplicat Banco Popular. Acesta a arătat însă că precedentul respectiv era util în ceea ce privește confirmarea revocării autorizației bancare și pentru evaluarea anumitor active.

- 118 Astfel, după cum a indicat de asemenea cabinetul evaluator în documentul de clarificare, procedura de insolvență a Banco de Madrid era anterioară modificării Legii 22/2003, care putea avea ca efect limitarea procedurii de lichidare la 18 luni. Într-adevăr, după cum s-a arătat la punctul 87 de mai sus, adoptarea Legii 25/2015 urmărea să nu prelungească în mod nejustificat procedura de lichidare, prevăzând posibilitatea de a limita remunerația lichidatorului la 18 luni.
- 119 În plus, la data adoptării deciziei atacate, procedura de lichidare a Banco de Madrid, începută în martie 2015, dura de 5 ani și nu contrazicea așadar ipoteza unui scenariu de lichidare de maximum 7 ani. În sfârșit, reclamantele nu explică motivul pentru care acest exemplu ar demonstra că un scenariu de lichidare a Banco Popular de 10 ani ar fi adecvat.
- 120 Prin urmare, exemplele citate de reclamante nu sunt de natură să demonstreze că luarea în considerare a unei durate maxime a scenariului de lichidare a Banco Popular de 7 ani era vădit eronată.
- 121 Pe de altă parte, trebuie amintit de asemenea că din cuprinsul punctelor 66-70 de mai sus reiese că faptul că experții reclamantelor au efectuat propria evaluare a procedurii de lichidare a Banco Popular pentru a stabili că recuperările ar fi fost mai semnificative pe o perioadă de 10 ani nu este de natură să lipsească de plauzibilitate aprecierile efectuate în evaluarea 3.
- 122 În plus, afirmația lui A potrivit căreia, „în opinia [sa], o estimare rezonabilă a duratei insolvenței ar fi mai mare sau egală cu 10 ani sau mai mult și de minimum 7 ani” constituie o simplă opinie care nu se întemeiază pe o apreciere concretă a situației Banco Popular.
- 123 Rezultă că a doua critică trebuie respinsă.
- 124 Din analiza primului aspect reiese că reclamantele nu au invocat argumente de natură să lipsească de plauzibilitate aprecierile cabinetului evaluator potrivit cărora durata maximă a procedurii de lichidare a Banco Popular ar fi fost de 7 ani, ținând seama printre altele de obiectivul de a realiza o lichidare într-un termen rezonabil, precum și de incertitudinile determinate de o durată de lichidare prelungită. Prin urmare, acestea nu au dovedit că SRB a săvârșit o eroare vădită de apreciere prin faptul că s-a întemeiat pe aceste aprecieri în decizia atacată.
- 125 Prin urmare, primul aspect trebuie să fie respins.

b) Cu privire la al doilea aspect, referitor la evaluarea creditelor performante

- 126 Reclamantele susțin că ipotezele reținute de cabinetul evaluator și pe care s-a întemeiat SRB în decizia atacată, privind evaluarea portofoliului de credite performante al Banco Popular, sunt vădit eronate și au condus la o subevaluare substanțială a acestui portofoliu.
- 127 Acest aspect se împarte în patru critici referitoare la analiza efectuată de cabinetul evaluator privind, în primul rând, reclassificarea creditelor performante în credite neperformante, în al doilea rând, ipotezele de rambursare anticipată a creditelor performante, în al treilea rând, noile incapacități de plată pentru creditele performante rămase și, în al patrulea rând, rata de actualizare pentru vânzarea soldului portofoliului de credite performante.

1) *Cu privire la prima critică, referitoare la reclasificarea creditelor performante în credite neperformante*

- 128 Reclamantele consideră că motivele furnizate de cabinetul evaluator pentru a justifica reclasificarea, în cadrul evaluării 3, a 1,1 miliarde de euro de credite performante în credite neperformante sunt vădit eronate.
- 129 În primul rând, acestea susțin că utilizarea standardului IFRS 9 [*International Financial Reporting Standard* (Standardul internațional de raportare financiară)] și a circular 4/2017 del Banco de España, a entidades de crédito, sobre normas de información financiera pública y reservada, y modelos de estados financieros [Circulara 4/2017 a Băncii Spaniei în atenția instituțiilor de credit, privind normele de informare financiară publică și rezervată și modelele de declarații financiare) din 27 noiembrie 2017 (BOE nr. 296 din 6 decembrie 2017, p. 119454) este necorespunzătoare în contextul unei insolvențe, iar cabinetul evaluator, pentru a reclasifica creditele performante în credite neperformante, a aplicat standardul IFRS 9 într-un mod prea restrictiv. Criteriile utilizate de cabinetul evaluator nu ar corespunde cu ceea ce standardul IFRS 9 definește ca credit care trebuie clasificat în faza 3 și, prin urmare, care trebuie să fie „depreciat” și scos din grupul creditelor performante.
- 130 În această privință, în cadrul evaluării 3, în ceea ce privește reclasificarea creditelor performante în credite neperformante, cabinetul evaluator a luat în considerare clienții care, în registrele contabile ale Banco Popular, erau clasificați în faza 2 potrivit standardului IFRS 9, și anume clienții care prezentau un risc ridicat de incapacitate de plată, și, în continuare, a aplicat criteriile obiective pentru a determina care erau contractele de credit deținute de acești clienți care puteau fi reclasificate drept credite neperformante, în special în cazul insolvenței băncii. Cabinetul evaluator a considerat apoi că trebuiau reclasificate drept credite neperformante creditele care erau deja nerambursate de mai mult de 30 de zile și a căror sumă restantă era mai mare decât nivelul garanțiilor date, precum și creditele clienților care aveau deja un contract de credit în stare de nerambursare atunci când fie garanțiile oferite erau insuficiente, fie contractul în stare de nerambursare era important în relația globală cu banca.
- 131 Astfel, prin urmare, cabinetul evaluator nu a considerat că anumite credite trebuiau să fie clasificate în faza 3 potrivit criteriilor prevăzute de standardul IFRS 9 și nu a procedat la reclasificarea anumitor credite performante în credite neperformante potrivit acestui standard.
- 132 În plus, faptul că, în cadrul evaluării 3, cabinetul evaluator a indicat că metoda sa era conformă cu Circulara 4/2017 a Băncii Spaniei nu înseamnă, contrar celor susținute de reclamante, că a aplicat-o pentru a efectua reclasificarea creditelor performante în credite neperformante.
- 133 Prin urmare, argumentul reclamantelor trebuie respins în măsura în care provine dintr-o interpretare eronată a evaluării 3.
- 134 În al doilea rând, reclamantele susțin că, în documentul de clarificare, cabinetul evaluator, pentru a justifica dificultățile unui împrumutat de a-și rambursa creditul, s-a întemeiat în mod eronat pe înghețarea fondurilor acestuia, ignorând, pe de o parte, faptul că un împrumutat ar putea avea conturi la alte bănci și, pe de altă parte, funcționarea sistemului spaniol de garantare a depozitelor. Referirea la „cereri reconvenționale” nespecificate ar fi o pură presupunere. Acestea susțin că afirmațiile respective sunt vagi și nesusținute și nu permit să se justifice reclasificarea substanțială a creditelor performante în credite neperformante efectuată în cadrul evaluării 3.

135 În documentul de clarificare, ca răspuns la comentariile acționarilor și ale creditorilor afectați, menite să obțină clarificări cu privire la reclasificarea anumitor credite performante în credite neperformante efectuată în cadrul evaluării 3, cabinetul evaluator a furnizat următoarele explicații:

„Astfel cum s-a arătat în [evaluarea 3], o insolvență a Banco Popular ar avea consecințe considerabile, inclusiv pentru împrumutați, și ar putea determina o creștere a nivelului incapacității de plată (de exemplu, împrumutaților care dețin și conturi curente la Banco Popular le-ar putea fi înghețate aceste conturi și aceștia nu ar putea avea acces la fondurile lor, alții ar putea introduce cereri reconvenționale pentru a nu efectua sau pentru a întârzia rambursările prevăzute). Această creștere ar fi concentrată asupra părților din portofoliu și/sau asupra împrumutaților aflați deja în dificultate și ar fi exacerbată de dificultățile de a menține o atitudine proactivă în gestionarea acestor credite, ținând seama de perturbarea operațiunilor și a personalului Banco Popular care rezultă din insolvență. Pe baza experienței [sale] și a judecății [sale] de expert, [acesta a apreciat] că împrumutații identificați ca fiind în faza 2 [potrivit standardului IFRS 9] în datele furnizate [prezentau] un risc ridicat de incapacitate de plată. Această clasificare combinată cu alți factori (de exemplu, cu garanțiile asociate) determin[au] estimarea creșterii incapacității de plată și a reclasificării. În această privință, situația [era] diferită de o analiză contabilă în condiții de continuitate a activității.”

136 Este suficient să se arate că reclamantele se limitează să susțină că exemplele date de cabinetul evaluator de comportamente care pot fi adoptate de împrumutați în cazul lichidării Banco Popular nu justifică amploarea reclasificării efectuate în evaluarea 3. Aceste argumente trebuie respinse ca fiind inoperante.

137 Într-adevăr, explicațiile furnizate în evaluarea 3 și în documentul de clarificare privind reclasificarea creditelor performante în credite neperformante nu se bazează pe aceste exemple. Reclamantele par să ignore faptul că reclasificarea efectuată în evaluarea 3, menționată la punctul 130 de mai sus, nu privea decât anumite credite deținute de împrumutați care prezentau deja riscuri de incapacitate de plată. În această privință, ele nu invocă argumente prin care să conteste aprecierile cabinetului evaluator referitoare la consecințele unei încetări brutale a activităților băncii, pe de o parte, asupra agravării situației împrumutaților care aveau deja dificultăți în rambursarea creditelor lor atunci când Banco Popular era în activitate și, pe de altă parte, asupra creșterii riscului incapacității de plată a creditelor care, din cauza caracteristicilor lor precum nivelul scăzut al garanțiilor asociate, prezentau deja riscuri de nerambursare înainte de lichidare.

138 Rezultă că reclamantele nu pot susține în mod valabil că SRB ar fi trebuit să considere că reclasificarea creditelor performante în credite neperformante, efectuată în evaluarea 3, era vădit eronată. Prin urmare, prima critică trebuie respinsă.

2) Cu privire la a doua critică, referitoare la ipotezele de rambursare anticipată a creditelor performante

139 Reclamantele susțin că concluzia cabinetului evaluator în cadrul evaluării 3 privind reducerea dimensiunii portofoliului de credite performante de la 59,5 miliarde de euro la 24,9 miliarde de euro în 18 luni se întemeiază pe ipoteze de rambursare anticipată nerealiste. Reclamantele contestă aceste ipoteze în ceea ce privește, pe de o parte, creditele performante acordate întreprinderilor și, pe de altă parte, creditele performante ipotecare.

140 Cu titlu introductiv, este necesar să se arate că comparația efectuată de reclamante între nivelurile de rambursare anticipată pe piața spaniolă în anul 2017 și ipotezele reținute de cabinetul evaluator nu este relevantă. Astfel, în măsura în care evaluarea 3 pornește de la ipoteza că Banco Popular ar fi intrat în lichidare, nivelurile de rambursare anticipată pentru întreprinderile în activitate nu sunt comparabile.

i) Cu privire la creditele performante acordate întreprinderilor

141 Reclamantele contestă ipoteza reținută de cabinetul evaluator potrivit căreia 80,23 % din portofoliul de credite performante al întreprinderilor cliente ale Banco Popular ar fi rambursat anticipat în termen de un an de la insolvența Banco Popular. Această ipoteză s-ar întemeia pe presupunerea illogică și contrară caracteristicilor pieței spaniole potrivit căreia clienții profesioniști care au nevoie de o bancă ce furnizează servicii bancare comerciale ar fi obligați să își refinanțeze creditele de la o nouă bancă ce ar putea oferi aceste servicii.

142 În primul rând, reclamantele susțin că nu există nicio legătură între un împrumut și un cont curent, că este inexact faptul că o întreprindere împrumutată nu are decât o singură relație bancară pentru toate nevoile sale și că trebuie recunoscută o rigiditate a împrumutaților în ceea ce privește schimbarea băncii. Cabinetul evaluator ar fi recunoscut acest aspect în documentul de clarificare și s-ar fi întemeiat pe declarații generale referitoare la relațiile strânse ale băncilor spaniole cu clienții lor sau la strategiile băncilor concurente, fără să identifice câte întreprinderi cliente ale Banco Popular care au obținut credite beneficiau de alte funcții bancare pe care ar fi trebuit să le transfere.

143 În cadrul evaluării 3, cabinetul evaluator a considerat că ratele de rambursare anticipată erau susceptibile să fie semnificativ mai mari într-un scenariu de lichidare decât în cazul unei bănci în activitate, întrucât clienții care aveau această capacitate ar avea tendința să se transfere la alte instituții financiare și să își ramburseze datoria față de bancă, și că celelalte mari bănci spaniole puteau de asemenea să încerce în mod activ să atragă cei mai buni clienți ai băncii aflate în lichidare. El a considerat că această ipoteză era cu atât mai adevărată pentru întreprinderile cliente care, pentru gestionarea activităților lor cotidiene, trebuiau să se bazeze pe o bancă pe deplin operațională, capabilă să ofere produse și servicii precum facilități de credit reînnoibile, alte debități, o funcție de punct de vânzare și chiar alte servicii pe care Banco Popular nu ar fi în măsură să continue să le ofere după intrarea în lichidare.

144 Acesta a arătat de asemenea că a presupus că toate întreprinderile cliente ar migra, cu excepția întreprinderilor care se aflau pe lista de supraveghere, care era puțin probabil să obțină refinanțarea la o altă bancă, și a societăților de dezvoltare imobiliară pentru care băncile concurente aveau un interes redus la data rezoluției.

145 În documentul de clarificare, în urma comentariilor acționarilor și ale creditorilor afectați potrivit cărora ipotezele de rambursare anticipată pentru creditele performante păreau prea ridicate, cabinetul evaluator a arătat următoarele:

„În plus, am constatat că modelul economic spaniol al serviciilor bancare cu amănuntul se bazează pe stabilirea unor relații strânse cu clienții. În acest scenariu de lichidare a Banco Popular, un număr mare de întreprinderi cliente ar purta discuții comerciale cu alți furnizori bancari, în cursul cărora entitatea alternativă ar fi bine plasată să atragă creditele întreprinderilor cliente, precum și activitățile bancare de tranzacționare ale acestora. Pentru evitarea oricărei ambiguități, nu presupunem o legătură operațională între cele două produse. Cu toate acestea, presupunem că

discuțiile comerciale rezultate ar acoperi toate nevoile bancare ale clientului (fie că este vorba despre tranzacții comerciale sau despre împrumuturi) și că celălalt furnizor ar dori să atragă cât mai multe dintre noile activități. Aceste discuții pot fi mai ușoare atunci când există deja o relație bancară (clienți multibancari). În special, IMM-urile și francizele de categorie inferioară ale Banco Popular ar fi prezentat, în opinia noastră, un interes strategic pentru alte bănci spaniole la acel moment, astfel încât o strategie proactivă care viza atragerea clienților Banco Popular de către unul sau mai mulți concurenți ar fi fost rezultatul probabil al unui scenariu de lichidare. În acest sens, considerăm că ipotezele care stau la baza creșterii nivelului rambursărilor anticipate ale împrumuturilor, astfel cum sunt prezentate în [evaluarea 3], sunt rezonabile.”

- 146 În plus, ca răspuns la comentariile acționarilor și ale creditorilor afectați care sugerează că inerția împrumutatului ar reduce nivelul de migrare și că comportamentul clienților nu este întotdeauna rațional, cabinetul evaluator a fost de acord că, în cazul în care era vorba despre un factor într-o situație de continuitate a activității, situația era foarte diferită într-un scenariu de lichidare. Acesta a amintit că clienții care depindeau de Banco Popular pentru servicii bancare tranzacționale ar fi constrânși să schimbe banca și, chiar dacă nu exista nicio legătură operațională, probabil și-ar muta în același timp împrumuturile pentru a menține nivelurile de serviciu și pentru motive practice de ordin administrativ.
- 147 Rezultă că, contrar celor susținute de reclamante, faptul că cabinetul evaluator a recunoscut lipsa unei legături operaționale între un credit și un cont curent nu repune în discuție aprecierea sa potrivit căreia întreprinderile cliente trebuie să se bazeze pe o bancă susceptibilă să le ofere o gamă completă de produse și servicii. Faptul că Banco Popular, ca urmare a lichidării sale, nu ar mai fi în măsură să le ofere aceste servicii este un element de natură să favorizeze migrarea acestei clientele către alte bănci și, prin urmare, o rambursare anticipată a împrumuturilor.
- 148 În plus, din evaluarea 3 nu reiese că cabinetul evaluator ar fi pornit de la ipoteza că o întreprindere nu are decât o singură relație bancară pentru toate nevoile sale. Astfel, reclamantele nu pot susține că acesta ar fi admis caracterul eronat al ipotezei sale atunci când a recunoscut existența unor relații multibancare în documentul de clarificare ca răspuns la anumite comentarii. În această privință, cabinetul evaluator a considerat că faptul că un client al Banco Popular are un cont la o altă bancă ar putea fi un element de natură să faciliteze răscumpărarea creditelor lor de către acest alt furnizor și, prin urmare, rambursarea anticipată a creditelor performante.
- 149 În plus, contrar celor susținute de reclamante, cabinetul evaluator nu a recunoscut în documentul de clarificare rigiditatea împrumutaților față de schimbarea băncii într-o ipoteză de lichidare a Banco Popular.
- 150 În sfârșit, întrucât cabinetul evaluator a indicat în mod clar categoriile de întreprinderi cliente pe care le exclusese din ipoteza sa ca nefiind în măsură să își transfere creditele, argumentul prin care se urmărește să i se reproșeze că nu a identificat câte întreprinderi cliente care au obținut credite beneficiau de alte funcții bancare nu este relevant.
- 151 Pe de altă parte, potrivit susținerilor din replică ale reclamantelor, cabinetul evaluator a plasat „relațiile bancare strânse” ca factor determinant al rambursărilor anticipate peste toate celelalte considerații, inclusiv costurile creditelor. În opinia lor, clienții profesioniști, în special IMM-urile, ar prefera costul creditului în detrimentul naturii relațiilor lor bancare.

- 152 Este suficient să se constate că acest argument al reclamantelor nu ia în considerare consecințele unei intrări în lichidare a Banco Popular, nu numai asupra incapacității sale de a furniza toate serviciile bancare, ci și asupra atitudinii băncilor concurente. În special, cabinetul evaluator a indicat, în documentul de clarificare, că o parte dintre întreprinderile cliente ale Banco Popular, în special IMM-urile, ar reprezenta un interes strategic pentru alte bănci spaniole care ar putea institui o strategie care vizează atragerea acestor clienți în ipoteza unei lichidări.
- 153 Prin urmare, reclamantele nu invocă niciun argument de natură să demonstreze că existența unor relații strânse între clienții profesioniști spanioli și banca lor nu constituia un element relevant care putea fi luat în considerare de cabinetul evaluator. Argumentele reclamantelor nu lipsesc de plauzibilitate ipoteza, luată în considerare de cabinetul evaluator, potrivit căreia, în urma lichidării Banco Popular, clienții profesioniști care trebuiau să își transfere operațiunile comerciale către o altă bancă ar alege să își transfere și creditele, pentru a menține o relație care acoperă toate serviciile bancare.
- 154 În al doilea rând, reclamantele invocă în esență o lipsă de motivare în măsura în care cabinetul evaluator nu a furnizat date cifrice referitoare la ratele dobânzii relative și la comisioanele de reziliere pe care le-a luat în considerare.
- 155 În documentul de clarificare, ca răspuns la comentariile privind ratele dobânzii relative și costurile de transfer, cabinetul evaluator a arătat că a ținut seama, cu ocazia formulării ipotezelor sale de rambursare anticipată, de dorința clientului de a se transfera (de exemplu ratele dobânzii relative aplicate între Banco Popular și alți furnizori), de obstacolele potențiale (de exemplu costurile de transfer) și de atractivitatea clientului pentru alte bănci în cadrul examinării unei refinanțări a împrumuturilor clientului (ținând seama de profilul de risc al împrumutatului, de istoricul creditului, de segmentare, de situația financiară etc.). Acesta a indicat că a examinat ratele dobânzii relative, comparând rata dobânzii care trebuie plătită pentru soldul creditelor (astfel cum se indică în datele furnizate) cu ratele dobânzii aplicate noilor tranzacții anologice la data rezilierii, și costurile de reziliere, inclusiv examinarea unui eșantion de contracte, pentru a înțelege costurile de reziliere prevăzute pentru fiecare contract standard, precum și măsurarea impactului rezilierii acestui contract.
- 156 Trebuie să se constate că această motivare este suficientă pentru a stabili că, în cadrul evaluării 3, cabinetul evaluator a luat efectiv în considerare ratele dobânzii aplicate de Banco Popular și de celelalte bănci, precum și costurile de transfer al unui împrumut. Această explicație este conformă cerințelor articolului 6 litera (b) din Regulamentul delegat 2018/344, potrivit căruia evaluarea trebuie să includă o explicație privind principalele metodologii și ipoteze adoptate și gradul de sensibilitate a evaluării la metodologiile și ipotezele alese. Cabinetul evaluator nu avea obligația de a specifica în evaluarea 3 toate elementele și datele cifrice pe care s-a întemeiat.
- 157 Rezultă că reclamantele nu au invocat niciun argument de natură să lipsească de plauzibilitate ipoteza reținută de cabinetul evaluator, potrivit căreia 80,23 % din portofoliul de credite performante ale întreprinderilor cliente ale Banco Popular ar face obiectul unei rambursări anticipate.

ii) Cu privire la creditele performante ipotecare

- 158 Reclamantele susțin că ipoteza reținută de cabinetul evaluator, potrivit căreia 33,55 % din portofoliul de credite performante ipotecare ale Banco Popular ar fi rambursate anticipat în termen de 18 luni, se întemeiază pe generalizări nesustținute.

- 159 În primul rând, reclamantele susțin că ratele ipotecare pe piața spaniolă erau semnificativ mai ridicate decât ratele de 1 % și de 1,2 % aplicate de cabinetul evaluator și se întemeiază pe raportul lor de expertiză, care face trimitere la datele din Buletinul statistic al Băncii Spaniei din iulie 2018 și la cele ale BCE publicate de Standard & Poor's. Acestea susțin că clienții care achitau o rată a dobânzii mai mică sau egală cu 2 % pentru creditul lor ipotecar, corespunzătoare ratei dobânzii acestor credite pe piața spaniolă în iunie 2017, nu aveau niciun interes în a schimba banca. În documentul de clarificare, cabinetul evaluator nu ar fi contestat aceste date și nici relevanța lor, însă ar fi introdus o distincție nerelevantă între ratele dobânzii pe piața spaniolă în iunie 2017 și ratele dobânzii în vigoare pe toată durata ipotecii.
- 160 Reclamantele contestă utilizarea ratelor dobânzii în vigoare pe toată durata ipotecii, în măsura în care clienții nu ar decide să contracteze un credit ipotecar pe baza unei astfel de rate, ci numai pe baza ratei inițiale disponibile pe piață, iar ratele inițiale ar avea tendința de a fi mai mici decât o rată medie pe durata creditului.
- 161 În cadrul evaluării 3, cabinetul evaluator a considerat că clienții al căror raport între credit și valoarea bunului cumpărat prin intermediul acestui credit (denumit în continuare „raportul dintre valoarea creditului acordat și cea a garanției aferente creditului”) este mai mic de 90 % și care nu figurau pe lista de supraveghere sau cei a căror durată a scadenței creditului rămânea mai mare de 2 ani erau mai susceptibili să dorească să se transfere. Acesta a apreciat că clienții cu un raport între valoarea creditului acordat și cea a garanției aferente creditului mai mic de 80 % și-ar rambursa anticipat creditul dacă ar plăti o rată a dobânzii mai mare sau egală cu 1 %, iar clienții cu un raport între valoarea creditului acordat și cea a garanției aferente creditului cuprins între 80 % și 90 % și-ar rambursa anticipat creditul dacă ar plăti o rată a dobânzii mai mare sau egală cu 1,2 %.
- 162 Este necesar să se arate că argumentele reclamantelor prin care se contestă luarea în considerare a ratelor dobânzii de 1 % și de 1,2 % au fost invocate deja de anumiți acționari și creditorii afectați în cadrul procedurii referitoare la dreptul de a fi ascultat.
- 163 În această privință, în documentul de clarificare, cabinetul evaluator a arătat că datele rezultate din Buletinul statistic al Băncii Spaniei din iulie 2018 și cele ale BCE publicate de Standard & Poor's, invocate de acționarii și de creditorii afectați, erau diferite de cele utilizate în evaluarea 3, în măsura în care reflectau numai dobânda inițială a ipotecii.
- 164 Cabinetul evaluator a explicat că ratele ipotecare utilizate în evaluarea 3 fuseseră calculate prin compararea ratelor (fixe și variabile) din portofoliul Banco Popular cu cele propuse la 6 iunie 2017 de principalii furnizori de credite ipotecare pe piața spaniolă. În plus, acesta a arătat că a luat în considerare ratele în vigoare pentru întreaga durată de viață a împrumutului ipotecar (mai degrabă decât pentru perioada inițială), dat fiind că creditele ipotecare din Spania au în general o rată diferită la începutul creditului în raport cu restul duratei de viață a contractului. Cabinetul evaluator a arătat că aceste rate fuseseră calculate făcând media procentului creditelor ipotecare atât variabile, cât și fixe pe piața spaniolă în acea perioadă și că aceste ponderi fuseseră înmulțite cu oferta de rată medie pentru noile contracte de credite ipotecare cu rată variabilă și, respectiv, cu rată fixă.
- 165 Rezultă că reclamantele nu pot susține că cabinetul evaluator nu a contestat relevanța datelor lor rezultate din Buletinul statistic al Băncii Spaniei din iulie 2018 și a celor ale BCE publicate de Standard & Poor's. Acesta a indicat în mod clar că, întrucât datele menționate nu reflectau rata dobânzii ipotecii pe toată durata împrumutului, ele nu fuseseră luate în considerare în evaluarea 3.

- 166 În plus, afirmația reclamantelor potrivit căreia clienții ar lua în considerare numai rata dobânzii inițială a împrumutului, iar nu pe cea aplicabilă pe toată durata creditului ipotecar nu se întemeiază pe niciun element concret. Astfel cum arată SRB, această afirmație este contrazisă și de argumentul reclamantelor potrivit căruia clienții urmăresc „să obțină o rată medie pe termen lung mai scăzută”.
- 167 De asemenea, afirmația reclamantelor potrivit căreia ratele inițiale ale dobânzii ar avea tendința de a fi mai scăzute decât o rată medie pe durata creditului nu se întemeiază pe niciun element de probă.
- 168 Rezultă că argumentele reclamantelor constau doar în a prezenta propriile ipoteze pentru a le contrazice pe cele utilizate în evaluarea 3 și nu pot lipsi de plauzibilitate aprecierea efectuată de cabinetul evaluator. Pe de altă parte, aceste argumente nu iau în considerare celelalte elemente, precum raportul dintre valoarea creditului acordat și cea a garanției aferente creditului și scadența creditului, avute în vedere de cabinetul evaluator pentru a stabili care erau creditele performante ipotecare care ar face obiectul unei rambursări anticipate.
- 169 În al doilea rând, reclamantele contestă aprecierea cabinetului evaluator potrivit căreia cheltuielile de rambursare anticipată a unui credit ipotecar nu constituiau un factor pertinent și consideră că acesta a exclus în mod eronat costurile legate de constituirea unui nou credit ipotecar.
- 170 În documentul de clarificare, cabinetul evaluator a arătat că, la elaborarea ipotezelor de rambursare anticipată, a luat în considerare toți factorii care pot avea un impact asupra procesului de migrare a clienților către o altă entitate, atât din punctul de vedere al ofertei, precum calitatea creditului clientului sau disponibilitatea garanțiilor, cât și din punctul de vedere al cererii, și anume al incidenței costurilor de anulare a creditelor ipotecare deținute la Banco Popular, precum și al costurilor legate de formalizarea noilor credite ipotecare la celălalt furnizor.
- 171 Acesta a amintit aprecierea sa, care figurează în evaluarea 3, potrivit căreia nu exista niciun obstacol ca un client să își transfere creditul ipotecar unui alt prestator în pofida faptului că anumite credite dau naștere unor comisioane de rambursare anticipată. Acesta a apreciat că clienții care dețineau depozite la Banco Popular ar trebui să găsească un alt furnizor pentru aceste depozite și că era probabil ca acești furnizori să încurajeze și să simplifice procesul de transfer al celorlalte produse ale lor. În consecință, nu a considerat că aceste cheltuieli descurajau clienții să își transfere creditul ipotecar. De asemenea, acesta a apreciat că lichidatorul ar putea să nu fie în măsură să aplice comisioanele de rambursare anticipată în cazul în care s-ar considera că clienții trebuiau să își schimbe furnizorul, din cauza dificultăților operaționale întâmpinate de Banco Popular în urma lichidării. În sfârșit, el a evaluat aceste comisioane la aproximativ 40 de milioane de euro pentru toți clienții care părăsesc Banco Popular și, prin urmare, nu a inclus veniturile aferente acestora.
- 172 Cu privire la acest din urmă aspect, cabinetul evaluator a indicat de asemenea în documentul de clarificare, că a examinat un eșantion de tranzacții pentru a înțelege costurile de anulare standard contractate de Banco Popular și că ajunsese la concluzia că se situau în intervalele pieței.
- 173 Rezultă că reclamantele nu pot susține în mod valabil că, în aprecierea ipotezelor de rambursare anticipată a creditelor performante ipotecare, cabinetul evaluator nu a ținut seama de costurile legate de transferul acestor credite către o altă bancă.

- 174 Pe de altă parte, reclamantele se mulțumesc să susțină că explicațiile date de cabinetul evaluator pentru a ignora comisioanele de rambursare anticipată sunt superficiale și că acesta nu a furnizat nicio explicație privind excluderea cheltuielilor legate de constituirea unui nou împrumut. Acestea consideră că explicația întemeiată pe măsurile de stimulare a băncilor concurente este pur speculativă, că lichidatorul nu ar renunța la recuperarea comisioanelor de rambursare anticipată și că, deși suma de 40 de milioane de euro nu era semnificativă la nivel global, examinarea trebuia efectuată la nivel individual.
- 175 Este suficient să se constate că explicațiile cabinetului evaluator nu urmăreau să stabilească faptul că nu trebuiau luate în considerare cheltuielile legate de migrarea creditelor performante ipotecare către o altă bancă, ci că acestea nu erau disuasive. Argumentele reclamantelor se întemeiază pe simple afirmații care nu demonstrează caracterul vădit eronat al ipotezelor luate în considerare de cabinetul evaluator.
- 176 Rezultă că reclamantele nu au invocat niciun argument de natură să lipsească de plauzibilitate ipoteza reținută de cabinetul evaluator potrivit căreia 33,55 % din portofoliul de credite performante ipotecare al Banco Popular ar face obiectul unei rambursări anticipate.
- 177 Din analiza celei de a doua critici reiese că reclamantele nu au dovedit că SRB a săvârșit o eroare vădită atunci când a considerat, în decizia atacată, că cabinetul evaluator „a furnizat argumente adecvate pe baza ipotezelor sale privind creșterea nivelului de rambursare anticipată” a creditelor performante în documentul de clarificare. Prin urmare, a doua critică trebuie respinsă.

3) Cu privire la a treia critică, referitoare la noile incapacități de plată a creditelor performante rămase

- 178 Reclamantele arată că nu contestă metoda de calcul al recuperărilor preconizate în urma lichidării creditelor performante rămase, și anume a creditelor rămase în portofoliu după deducerea celor reclasificate drept credite neperformante și a celor care rezultă din ipotezele de rambursare anticipată, și sunt de acord că unele dintre aceste credite ar deveni neperformante pe durata lor de viață. Cu toate acestea, potrivit susținerilor reclamantelor, cabinetul evaluator nu a furnizat niciun temei pentru ipoteza, care figurează în evaluarea 3, potrivit căreia ar exista o „creștere semnificativă” a noilor incapacități de plată în caz de insolvență.
- 179 Reclamantele fac referire la un extras dintr-un tabel, care figurează în evaluarea 3, care conține un rezumat al strategiei de valorificare a activelor Banco Popular aplicate de cabinetul evaluator, potrivit căruia „[p]ortofoliul de credite performante va fi lichidat până la sfârșitul perioadei de lichidare, ținând seama de randamentul lor, de o creștere semnificativă a ratei de rambursare anticipată și de noile incapacități de plată, urmate de o vânzare finală a portofoliului rămas”.
- 180 În consecință, cabinetul evaluator a menționat o creștere semnificativă a ratei de rambursare anticipată a creditelor performante, iar nu noi incapacități de plată a creditelor performante rămase.
- 181 Prin urmare, este suficient să se arate, asemenea SRB, că acest argument al reclamantelor se întemeiază pe o interpretare eronată a evaluării 3.
- 182 În consecință, a treia critică trebuie respinsă.

4) Cu privire la a patra critică, referitoare la rata de actualizare pentru vânzarea soldului portofoliului de credite performante

- 183 Reclamantele arată că, în cadrul scenariului ipotetic de lichidare de 7 ani, cabinetul evaluator a aplicat o rată de actualizare pentru vânzarea soldului portofoliului de credite performante („rump”) cuprinsă între 5,1 % pentru cea mai optimistă ipoteză și 6,1 % pentru cea mai pesimistă ipoteză, fără a explica această diferență de 1 %.
- 184 În cadrul evaluării 3, cabinetul evaluator a arătat că rata de actualizare utilizată la sfârșitul perioadei de lichidare în fiecare scenariu reflecta ratele de rentabilitate necesare pe piața spaniolă pentru fiecare categorie de active pe baza profilului de risc estimat la momentul lichidării, ceea ce necesita efectuarea unor ajustări. Cabinetul evaluator a menționat elementele pe care s-a bazat pentru a efectua aceste ajustări. Acesta a explicat că diferitele rate de actualizare utilizate în diferitele scenarii de lichidare reflectau evoluția combinării diferitelor categorii de active din portofoliu cu ratele de actualizare presupuse ale acestora.
- 185 Or, este suficient să se constate că aceste explicații, necontestate de reclamante, sunt suficiente pentru a justifica luarea în considerare a unei rate de actualizare pentru vânzarea soldului portofoliului de credite performante separat pentru cea mai optimistă și pentru cea mai pesimistă ipoteză în fiecare scenariu temporal alternativ.
- 186 Pe de altă parte, în ceea ce privește trimiterea efectuată de reclamante la raportul lor de expertiză, care se bazează pe ipoteza unei rate de actualizare maxime de 5 %, trebuie amintit că din cuprinsul punctelor 66-70 de mai sus reiese că o comparație cu analiza efectuată în raportul de expertiză al reclamantelor nu este relevantă în ceea ce privește stabilirea aspectului dacă cabinetul evaluator a săvârșit erori vădite de apreciere în cadrul evaluării 3.
- 187 Rezultă că a patra critică trebuie să fie respinsă.
- 188 Din analiza celui de al doilea aspect reiese că reclamantele nu au invocat argumente de natură să lipsească de plauzibilitate aprecierile cabinetului evaluator referitoare la evaluarea portofoliului de credite performante al Banco Popular. Acestea nu au dovedit, așadar, că SRB a săvârșit o eroare vădită de apreciere prin faptul că s-a întemeiat pe aceste aprecieri în decizia atacată.
- 189 Prin urmare, al doilea aspect trebuie să fie respins.

c) Cu privire la al treilea aspect, referitor la evaluarea creditelor neperformante

- 190 Reclamantele susțin că estimarea recuperării creditelor neperformante în cadrul evaluării 3 se întemeiază pe ipoteze incoerente și nefondate și este incompatibilă cu datele de referință, aspect care a condus la o subestimare a acestei recuperări.
- 191 În primul rând, reclamantele contestă ipoteza reținută în evaluarea 3 potrivit căreia toate creditele neperformante ar fi vândute în termen de 18 luni de la lichidare. Acestea susțin că portofoliul de credite neperformante garantate constă în principal în credite garantate cu active imobiliare și că, prin urmare, valoarea acestuia este determinată de valoarea activului imobiliar subiacent. În cadrul evaluării 3, deși admite că principalul criteriu de evaluare a creditelor neperformante garantate este recuperarea sumelor provenite din vânzarea activelor preluate, cabinetul evaluator ar fi avut o abordare incoerentă, pornind de la ipoteza unei perioade de cesiune optime diferite pentru creditele neperformante și pentru activele imobiliare.

- 192 În cadrul evaluării 3, cabinetul evaluator a arătat că strategia de lichidare avută în vedere consta în vânzarea portofoliului de credite neperformante cât mai curând posibil pentru a evita o nouă deteriorare a situației băncii și ținând seama de „apetitul” pieței spaniole pentru aceste active și că acest aspect era în concordanță cu experiența dobândită în cadrul altor lichidări bancare. Acesta a estimat că creditele neperformante ar fi trebuit vândute în decembrie 2018, și anume la aproximativ 18 luni de la data rezoluției, în cele trei scenarii alternative, de 18 luni, de 3 ani și de 7 ani.
- 193 Ca urmare a comentariilor acționarilor și ale creditorilor afectați în cadrul procedurii referitoare la dreptul de a fi ascultat, prin care se susține că un termen mai lung de cesiune a creditelor neperformante ar permite obținerea unui produs de vânzare mai ridicat, cabinetul evaluator a indicat, în documentul de clarificare, că ipoteza că Banco Popular păstrează credite neperformante pentru o perioadă mai lungă fusese luată în considerare la elaborarea evaluării 3. Cu toate acestea, el a susținut că o agendă de cesiune a portofoliului de credite neperformante pe o perioadă de 18 luni rămânea cea mai adecvată.
- 194 În această privință, cabinetul evaluator a considerat că, pe o perioadă mai lungă, recuperările mai semnificative ar fi incerte, în timp ce costurile legate de menținerea echipei de lichidare (având în vedere riscul legat de plecarea personalului-cheie, care ar crește nivelul de ineficiență potențială), precum și alți factori, precum reticența împrumutătorilor aflați în incapacitate de plată de a intra în discuții cu o bancă insolubilă, erau mai siguri. În plus, cabinetul evaluator a arătat că un termen mai lung creștea și riscul macroeconomic, în special ca urmare a faptului că exista o piață activă pentru creditele neperformante în al doilea semestru al anului 2017, și a apreciat că era puțin probabil ca un lichidator să dorească să speculeze cu privire la unele condiții favorabile care persistă pentru o perioadă lungă (în special în contextul unei dislocări macroeconomice potențial semnificative care ar putea rezulta ca urmare a lichidării Banco Popular). Prin urmare, acesta a concluzionat că o vânzare pe termen relativ scurt este, în cele din urmă, mai avantajoasă și nu ar genera probleme de capacitate a cumpărătorului care ar avea impact asupra nivelului valorificărilor finalizate.
- 195 În decizia atacată, SRB a menționat aceste explicații ale cabinetului evaluator și a fost de acord cu ele.
- 196 Pe de altă parte, trebuie arătat că, în documentul de clarificare, cabinetul evaluator a explicat că, în ceea ce privește metodologia reținută în evaluarea 3, a adoptat un scenariu dinamic, definit ca o metodă care stabilește diferite momente de valorificare în cursul lichidării și care stabilește apoi o valoare a activului în funcție printre altele de momentul valorificării. Astfel, acesta a arătat că, pentru fiecare dintre scenariile temporale alternative, a avut în vedere strategia și termenul de cesiune optime pentru maximizarea valorificării diferitelor categorii de active, în funcție de natura lor subiacentă și de lichiditatea lor.
- 197 Or, reclamantele nu invocă niciun argument de natură să repună în discuție această metodologie.
- 198 Astfel, chiar dacă 66,6 % din portofoliul de credite neperformante al Banco Popular era garantat cu active imobiliare, aceste credite și activele imobiliare nu aparțin aceleiași categorii de active, iar cesiunea lor în cadrul unei lichidări nu corespunde aceleiași strategii.

- 199 Faptul că valoarea creditelor neperformante garantate este garantată cu valoarea garanțiilor imobiliare constituie, desigur, principalul factor al evaluării acestora. Totuși, acesta nu este relevant în ceea ce privește problema de a se stabili care este termenul cel mai adecvat care permite maximizarea recuperării creditelor respective.
- 200 Prin urmare, reclamantele nu pot susține că există o incoerență în faptul de a se ține seama de un termen de cesiune diferit pentru creditele neperformante și pentru activele imobiliare.
- 201 Reclamantele nu invocă niciun argument de natură să repună în discuție explicațiile furnizate în documentul de clarificare, menționate la punctul 194 de mai sus, care să indice motivele pentru care maximizarea recuperării acestor împrumuturi implica cedarea lor la scurt timp după începerea lichidării.
- 202 Astfel, pentru a susține că un termen de cesiune mai lung ar fi permis recuperări mai ridicate, reclamantele se limitează să evidențieze pretense diferențe în abordarea cabinetului evaluator între cesiunea portofoliului de credite neperformante și cea a activelor imobiliare în ceea ce privește riscurile macroeconomice sau să indice că experții lor au o opinie diferită cu privire la costurile de menținere a portofoliului de credite neperformante și la reticența împrumutătorilor aflați în incapacitate de plată de a negocia. Or, nici comparația cu evaluarea activelor imobiliare, nici cea cu aprecierile care figurează în raportul lor de expertiză nu sunt de natură să dovedească existența unei erori vădite de apreciere care ar fi fost săvârșită de cabinetul evaluator în ceea ce privește luarea în considerare a unui termen de cesiune de 18 luni.
- 203 În al doilea rând, reclamantele susțin că estimarea recuperării creditelor neperformante nu concordă cu datele de referință. Acestea arată că rata internă de rentabilitate (RIR) de 16 % reținută în evaluarea 3 este în mod nejustificat ridicată, ceea ce a avut drept consecință scăderea prețului portofoliului de credite neperformante.
- 204 Potrivit susținerilor acestora, cabinetul evaluator ar fi înlăturat datele reale ale pieței privind RIR, întemeindu-se pe „calitatea mai redusă” a procedurii de cesiune și pe incapacitatea lichidatorului de a „furniza declarații și garanții”. Aceste afirmații ar presupune că lichidarea ar fi gestionată greșit de lichidator, cu încălcarea cerințelor Legii 22/2003. În plus, studiile de piață efectuate de experții lor ar arăta că lipsa declarațiilor și a garanțiilor ar avea un impact limitat asupra RIR.
- 205 În cadrul evaluării 3, cabinetul evaluator a arătat următoarele:
- „RIR: am presupus că investitorii aflați în dificultate interesați de acest tip de portofoliu [credite neperformante garantate] ar impune RIR-uri cuprinse între 16 % în ipoteza ridicată și 20 % în ipoteza scăzută, care depășesc ceea ce observăm pe piață ca urmare a faptului că o vânzare a unui portofoliu de credite neperformante într-un scenariu de lichidare ar trebui să ia în considerare:
- o calitate mai scăzută preconizată a proceselor și informațiilor furnizate potențialilor cumpărători;
 - incapacitatea vânzătorului (lichidatorul) de a furniza declarații și garanții în contractul de vânzare-cumpărare.”

- 206 Pe de o parte, este suficient să se arate că cabinetul evaluator nu a afirmat că lipsa de informații era imputabilă lichidatorului sau presupunea cea mai mică eroare de gestiune din partea acestuia din urmă. Pe de altă parte, reclamantele se mulțumesc să preia o opinie a experților lor în urma unor pretinse studii de piață pe care le-ar fi efectuat, fără a fi menționată vreo precizare cu privire la natura acestor studii sau la rezultatul lor. Prin urmare, aceste argumente trebuie respinse.
- 207 Pe de altă parte, astfel cum arată SRB, datele reale ale pieței nu pot servi drept date de referință în cadrul unei proceduri ipotetice de insolvență și necesită ajustări pentru a ține seama de dificultățile, în special administrative, legate de lichidare.
- 208 Rezultă că reclamantele nu au stabilit că SRB și cabinetul evaluator au săvârșit o eroare vădită de apreciere în ceea ce privește evaluarea creditelor neperformante.
- 209 Din analiza celui de al treilea aspect reiese că reclamantele nu au invocat argumente de natură să lipsească de plauzibilitate aprecierile cabinetului evaluator referitoare la evaluarea portofoliului de credite neperformante al Banco Popular. Prin urmare, acestea nu au dovedit că SRB a săvârșit o eroare vădită de apreciere prin faptul că s-a întemeiat pe aceste aprecieri în decizia atacată.
- 210 În consecință, al treilea aspect trebuie respins.

d) Cu privire la al patrulea aspect, referitor la evaluarea activelor imobiliare

- 211 Reclamantele susțin că evaluarea activelor imobiliare deținute indirect de Banco Popular efectuată de cabinetul evaluator se întemeiază pe ipoteze incoerente și că SRB a săvârșit erori vădite de apreciere care au condus la o subestimare a recuperărilor legate de aceste active.
- 212 Ele susțin că ipoteza reținută de cabinetul evaluator potrivit căreia activele imobiliare deținute indirect de Banco Popular, mai precis de filialele imobiliare, ar fi cesionate într-un termen accelerat de 18 luni oricare ar fi scenariul de lichidare avut în vedere este în contradicție cu evaluarea sa privind activele imobiliare deținute direct de Banco Popular, a căror cesiune ar fi eşalonată pe toată perioada de lichidare pentru a maximiza recuperările.
- 213 Acestea susțin de asemenea că cabinetul evaluator nu ar fi cuantificat, iar SRB nu ar fi avut în vedere recuperările realizabile pe o perioadă de cesiune mai lungă corespunzătoare celei luate în considerare pentru activele imobiliare deținute direct de Banco Popular. Întemeindu-se pe raportul lor de expertiză, reclamantele contestă motivele invocate de cabinetul evaluator în documentul de clarificare, pentru care a considerat că o perioadă de cesiune mai lungă pentru filialele imobiliare nu permitea maximizarea recuperărilor.
- 214 În decizia atacată, SRB a arătat că anumiți acționari și creditorii afectați susținuseră, în cadrul procedurii referitoare la dreptul de a fi ascultat, că strategia de lichidare propusă de cabinetul evaluator pentru filialele imobiliare era necorespunzătoare și incompatibilă cu informațiile cuprinse în evaluarea 3, referitoare la activele imobiliare deținute direct de Banco Popular. Aceștia afirmaseră că valorificările ar fi maximizate datorită unei cesiuni ordonate a activelor pe întreaga perioadă de lichidare și că perioada de 18 luni fusese accelerată în mod inutil, ceea ce condusese la o subevaluare semnificativă a recuperărilor.
- 215 SRB a arătat că, astfel cum se explică în documentul de clarificare, pentru filialele imobiliare, cabinetul evaluator considerase că vânzările în activitate ale filialelor imobiliare în cursul primelor 18 luni ale lichidării constituiau strategia de valorificare optimă. SRB a arătat că faptul

de a considera filialele imobiliare drept întreprinderi în activitate, iar nu drept simple proprietare de bunuri imobile permitea acestor filiale să fie valorificate, odată vândute, într-un mod mai rapid și mai ordonat, fără ca prețurile bunurilor imobile să fie în dificultate și fără o saturare a capacității pieței. Acesta a adăugat că, deși cabinetul evaluator a avut în vedere alte strategii, inclusiv pentru ca Banco Popular să păstreze entitățile și să stabilească ea însăși valoarea activelor sau pentru ca aceasta să eșaloneze cesiunile pe o perioadă mai lungă, aceste strategii ar fi condus la un proces mai complex și cu intensitate ridicată a capitalului, precum și la costuri și riscuri suplimentare pe care lichidatorul ar fi reticent să le accepte fără certitudinea de a obține recuperări mai mari.

- 216 În această privință, în documentul de clarificare, cabinetul evaluator a precizat motivele pentru care nu a reținut, în cadrul evaluării 3, o strategie de cesiune a filialelor imobiliare pe o perioadă mai lungă. Cabinetul evaluator a arătat următoarele:

„[L]a elaborarea [evaluării 3], am avut în vedere alte strategii, inclusiv pentru ca Banco Popular să păstreze entitățile și să calculeze ea însăși activele pe o perioadă mai lungă sau pentru a eșalona cesiunile pe o perioadă mai lungă; cu toate acestea, ar fi vorba despre un proces cu o intensitate a capitalului potențial mai mare și mai complex de gestionat, în special ținând seama de lichidarea Banco Popular. Mai precis, în așteptarea unor cesiuni de active, entitățile ar putea avea nevoie de finanțări, în plus, în contextul intrării în dificultate a Banco Popular și al impactului macroeconomic potențial asupra valorii activelor, o astfel de strategie ar expune lichidatorul unui risc suplimentar (inclusiv din punct de vedere operațional) pe care, în opinia noastră, lichidatorul ar fi reticent să îl accepte. Mai mult, având în vedere costurile și riscurile suplimentare, am considerat că o perioadă mai lungă pentru vânzarea acestor entități ar putea avea un impact negativ asupra sumei ce poate fi valorificată, având în vedere impactul potențial al unui proces de lichidare a societății-mamă asupra administrării acestor entități. În plus, nevânzarea filialelor imobiliare până la sfârșitul agendei de lichidare ar implica costuri de lichidare mai mari, precum și costuri de administrare și de întreținere mai ridicate, iar nu neapărat recuperări mai mari.”

- 217 Prin urmare, cabinetul evaluator a explicat că, întrucât preconizase cesiunea filialelor imobiliare ale Banco Popular ca întreprinderi care își continuă activitatea, iar nu ca active imobiliare deținute indirect, o cesiune pe o perioadă mai lungă de 18 luni nu permitea o maximizare a recuperărilor.
- 218 În această privință, reclamantele afirmă că justificările invocate de cabinetul evaluator se aplicau atât activelor imobiliare deținute indirect de Banco Popular, cât și celor deținute în mod direct de aceasta. Ele contestă că administrarea activelor imobiliare deținute indirect ar determina costuri suplimentare, întrucât, potrivit experților lor, lichidatorul ar fi beneficiat de expertiza filialelor imobiliare care l-ar fi ajutat să gestioneze riscul legat de activele imobiliare. Acestea arată că nu au cunoștință despre nevoile de finanțare specifice evocate de cabinetul evaluator.
- 219 Este necesar să se arate că aceste argumente nu sunt suficiente pentru a repune în discuție explicațiile furnizate de SRB și de cabinetul evaluator potrivit cărora o cesiune pe o perioadă mai lungă a filialelor imobiliare ca active imobiliare deținute indirect ar crește costurile, atât pe cele legate de funcționarea acestor filiale, cât și pe cele ale lichidării, precum și riscurile, ținând seama printre altele de riscul de saturare a pieței imobiliare, și nu permitea, așadar, o maximizare a recuperărilor.

- 220 În plus, argumentele reclamantelor nu permit să se stabilească faptul că cabinetul evaluator ar fi săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a avut în vedere cesiunea filialelor imobiliare ale Banco Popular ca întreprinderi în activitate. Faptul că, potrivit raportului lor de expertiză, putea fi avută în vedere o altă strategie, și anume cesiunea acestor filiale ca active imobiliare deținute indirect, nu este suficient pentru a lipsi de plauzibilitate ipoteza reținută de cabinetul evaluator.
- 221 În această privință, trebuie amintit că, astfel cum s-a arătat la punctele 196 și 197 de mai sus, reclamantele nu contestă metodologia de evaluare adoptată de cabinetul evaluator, potrivit căreia acesta a avut în vedere strategia și termenul de cesiune optime pentru maximizarea valorificării diferitelor categorii de active, în funcție de natura lor subiacentă și de lichiditatea lor.
- 222 Astfel, reclamantele nu pot susține în mod valabil că luarea în considerare a unor durate diferite de cesiune pentru două categorii de active diferite, și anume filialele imobiliare ca întreprinderi care își continuă activitatea și activele imobiliare deținute în mod direct de Banco Popular, ar fi contradictorie.
- 223 În plus, în măsura în care cabinetul evaluator a justificat motivele pentru care o cesiune a filialelor imobiliare ca active imobiliare deținute indirect nu permitea obținerea unor recuperări mai ridicate, reclamantele îi reproșează în mod eronat că nu a cuantificat recuperările care rezultă dintr-o asemenea ipoteză.
- 224 În sfârșit, trebuie arătat că argumentele reclamantelor, precum și raportul de expertiză pe care se întemeiază argumentele, prin care se urmărește să se stabilească faptul că cabinetul evaluator ar fi trebuit să aibă în vedere o perioadă de cesiune mai lungă, se întemeiază pe ipoteza unei cesiuni a filialelor imobiliare ca active imobiliare deținute indirect de Banco Popular. Prin urmare, aceste argumente nu pot repune în discuție aprecierea cabinetului evaluator referitoare la durata cesiunii filialelor imobiliare ca întreprinderi care își continuă activitatea.
- 225 În această privință, este necesar să se arate că reclamantele nu susțin că, în ipoteza unei cesiuni a filialelor imobiliare ale Banco Popular ca întreprinderi în activitate, luarea în considerare a unei perioade de cesiune de 18 luni ar fi eronată.
- 226 Rezultă că reclamantele nu au invocat argumente de natură să lipsească de plauzibilitate aprecierile cabinetului evaluator referitoare la evaluarea filialelor imobiliare ale Banco Popular. Prin urmare, acestea nu au dovedit că SRB a săvârșit o eroare vădită de apreciere prin faptul că s-a întemeiat pe aceste aprecieri în decizia atacată.
- 227 Prin urmare, al patrulea aspect trebuie să fie respins.

e) Cu privire la al cincilea aspect, referitor la evaluarea riscurilor juridice

- 228 Reclamantele susțin că estimarea riscurilor juridice, în evaluarea 3, într-un interval foarte larg cuprins între 1,8 miliarde de euro în ipoteza cea mai optimistă și 3,5 miliarde de euro în ipoteza cea mai pesimistă, rezultă din erori de drept și din erori vădite de apreciere și a determinat o supraestimare arbitrară a provizioanelor pentru riscuri juridice, precum și o scădere a nivelului recuperărilor.
- 229 În evaluarea 3, cabinetul evaluator și-a prezentat abordarea generală privind evaluarea riscurilor juridice. Acesta a arătat că a verificat situațiile financiare ale Banco Popular și a examinat, împreună cu echipa juridică internă a băncii, dacă estimările trebuiau revizuite sau dacă puteau

apărea cereri suplimentare în cazul lichidării băncii. Acesta a explicat că a recalculat riscurile juridice incluse în situațiile financiare utilizând propriile ipoteze pe baza informațiilor furnizate de bancă și ținând seama, după caz, de jurisprudența existentă. El a observat că declarația de insolvență nu împiedica părțile să formuleze noi cereri și că, într-adevăr, experiența sa în alte situații arăta că într-un scenariu de lichidare puteau apărea cereri suplimentare potențial importante și până atunci neprevăzute, întrucât clienții, creditorii sau acționarii încearcă să își maximizeze perspectivele de recuperare. Cabinetul evaluator a precizat de asemenea că, la fel ca în cazul oricărei proceduri judiciare, nu era posibil să se anticipeze modul în care instanțele ar aprecia cererile primite, în special pe cele care erau la acel moment pur ipotetice. În aceste împrejurări, el a considerat că analiza sa putea constitui o evaluare prudentă a potențialelor riscuri juridice în scopul evaluării.

- 230 În ceea ce privește metodologia și ipotezele utilizate, cabinetul evaluator a explicat că a presupus că principalele riscuri juridice erau cuprinse în situațiile financiare ale Banco Popular și că a examinat ipotezele formulate de bancă și a recalculat quantumul potențial care putea fi solicitat. Acesta a precizat că a inclus în analiza sa riscul privind cererile legate de majorările de capital într-un scenariu de lichidare, pe baza cunoștințelor sale cu privire la sector.
- 231 Cabinetul evaluator a explicat în continuare metoda pe care o utilizase pentru a evalua fiecare categorie de riscuri juridice, și anume clauzele-prag ale creditelor ipotecare, obligațiunile convertibile în mod obligatoriu, cheltuielile legate de împrumuturile ipotecare, majorările de capital ale Banco Popular din 2012 și din 2016 și garanțiile de dezvoltare imobiliară.
- 232 În primul rând, reclamantele susțin că abordarea cabinetului evaluator nu este conformă cu dreptul spaniol. Acestea susțin, întemeindu-se pe mărturia lui A anexată la cererea introductivă, că, în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență în temeiul dreptului spaniol, lichidatorul nu constituie în general provizioane pentru cererile în curs sau pentru cererile potențiale împotriva entității aflate în lichidare. Dreptul spaniol ar evita ca lichidatorul să speculeze cu privire la soluționarea cererilor care nu sunt concretizate, pentru a nu aduce atingere creditorilor existenți. Lichidatorul ar putea, în mod excepțional, să provizioneze valoarea unei cereri pendinte deja înregistrate dacă ar considera că este foarte probabil ca aceasta să fie admisă, însă, în conformitate cu obligația sa de a maximiza recuperările pentru creditorii existenți, el nu ar evalua cererile care nu sunt încă înregistrate.
- 233 În această privință, este suficient să se constate că acest argument al reclamantelor se întemeiază pe simple afirmații ale martorului lor, A, care nu menționează explicit nicio dispoziție din legislația spaniolă.
- 234 În plus, astfel cum arată SRB, articolul 87 alineatul (4) din Legea 22/2003 prevede:
- „Atunci când instanța specializată în faliment consideră că este probabilă condiția rezolutorie sau confirmarea eventualei creanțe, aceasta poate, la cererea unei părți, să ia măsurile asigurătorii pentru constituirea de provizioane asupra masei, pentru constituirea de garanții de către părți și orice altă măsură pe care o consideră oportună în fiecare caz în parte.”
- 235 Rezultă că, contrar celor susținute de reclamante, Legea 22/2003 nu limitează posibilitatea lichidatorului de a lua în considerare cereri în cazul excepțional în care ar aprecia că este „foarte probabil” ca ele să fie admise.

- 236 În al doilea rând, potrivit susținerilor reclamantelor, cabinetul evaluator nu a recalculat cuantumul provizioanelor pentru riscuri juridice deja prevăzut în situațiile financiare ale Banco Popular pe baza cererilor înregistrate deja, ci pe baza experienței sale sau a propriilor sale ipoteze. Nu ar fi vorba despre o motivare suficientă pentru a înlătura situațiile financiare ale Banco Popular. Deși cabinetul evaluator ar fi indicat în cadrul evaluării 2 că era necesar un aviz juridic pentru a aprecia șansele de succes ale cererilor, niciun element din cadrul evaluării 3 nu ar arăta că ar fi obținut un astfel de aviz.
- 237 *Primo*, este necesar să se arate, la fel ca SRB în decizia atacată, că, în evaluarea 3 și în documentul de clarificare, cabinetul evaluator a indicat că a consultat serviciul juridic al Banco Popular și a examinat cu acesta dacă estimările cuprinse în situațiile financiare ale băncii trebuiau revizuite sau dacă în cazul lichidării puteau lua naștere cereri suplimentare.
- 238 În plus, din evaluarea 3 reiese că cabinetul evaluator s-a întemeiat pe legislația spaniolă aplicabilă pentru a efectua evaluarea. Or, reclamantele nu contestă că cabinetul evaluator avea capacitatea necesară pentru a efectua în mod eficient evaluarea 3 în sensul articolului 38 punctul 1 din Regulamentul delegat 2016/1075, ceea ce include competențe juridice.
- 239 Prin urmare, reclamantele nu pot susține că pentru realizarea evaluării 3 era necesar un aviz juridic suplimentar.
- 240 *Secundo*, în ceea ce privește faptul că estimările cabinetului evaluator se îndepărtau de nivelul provizioanelor care figurau în situațiile financiare ale Banco Popular, SRB a arătat, în decizia atacată, că din documentul de clarificare reieșea că criteriile contabile aplicate de Banco Popular pentru calcularea provizioanelor pentru riscuri juridice pe baza unei continuități a activității nu se aplicau în cadrul unei proceduri de insolvență.
- 241 În această privință, cabinetul evaluator a explicat, în documentul de clarificare, că criteriile contabile aplicate de Banco Popular pentru calcularea provizioanelor pentru riscuri juridice, în afara procedurii de insolvență, ar fi diferite de cele aplicate pentru calculul care trebuie efectuat în cadrul unui scenariu de lichidare și că criteriile contabile nu se aplicau în caz de insolvență. În plus, acesta a menționat că crearea unui provizion contabil nu dădea naștere unor drepturi specifice în cadrul ierarhiei creditorilor în caz de lichidare și nu dădea preferință acestor creditori pentru a recupera vreo sumă. El a arătat că, în consecință, nivelurile provizioanelor calculate de Banco Popular în situațiile sale financiare ar fi probabil diferite, dat fiind că nivelurile provizioanelor Banco Popular nu reflectau un scenariu de lichidare.
- 242 În plus, cabinetul evaluator a arătat de asemenea că deschiderea unei proceduri obișnuite de insolvență ar putea conduce la cereri suplimentare care pot fi inițiate de creditori care doresc să își maximizeze recuperările înainte de finalizarea lichidării.
- 243 Prin urmare, cabinetul evaluator a argumentat suficient motivul pentru care se îndepărtase de situațiile financiare ale Banco Popular și se întemeiase pe propriile estimări pentru a evalua riscurile juridice în cadrul unui scenariu de lichidare în evaluarea 3.
- 244 În replică, reclamantele arată că cabinetul evaluator nu și-a susținut afirmația potrivit căreia estimările riscurilor juridice ar fi mai ridicate în cazul unei insolvențe decât în cazul unei întreprinderi în activitate. Potrivit experților lor, s-ar preconiza ca estimarea să fie mai scăzută în cazul insolvenței.

- 245 Este suficient să se constate că, în plus față de explicația menționată la punctul 242 de mai sus, cabinetul evaluator a indicat în cadrul evaluării 3 că procedurile de lichidare conduceau în general la litigii importante și la cereri întemeiate pe ipoteze dificil de anticipat. Astfel cum s-a arătat la punctul 229 de mai sus, acesta a explicat că, potrivit experienței sale, într-un scenariu de lichidare puteau apărea cereri suplimentare potențial importante și până la acel moment neprevăzute, cu scopul de a maximiza perspectivele de recuperare.
- 246 În plus, în cadrul evaluării 3, cabinetul evaluator a furnizat explicații specifice privind riscul de creștere a cererilor pentru fiecare categorie de riscuri juridice. De exemplu, în ceea ce privește clauzele-prag pentru creditele ipotecare, acesta a luat în considerare intrarea în vigoare, în anul 2018, a unei noi legislații privind protecția consumatorilor.
- 247 Din aceasta reiese că cabinetul evaluator a argumentat suficient motivul pentru care estimase provizioane pentru riscuri juridice mai ridicate în evaluarea 3 decât cele care rezultă din situațiile financiare ale Banco Popular.
- 248 În al treilea rând, reclamantele contestă estimările provizioanelor pentru riscuri juridice referitoare la majorările de capital ale Banco Popular în anii 2012 și 2016.
- 249 În cadrul evaluării 3, cabinetul evaluator a amintit că Banco Popular a efectuat două majorări de capital, în noiembrie 2012 și în mai 2016, fiecare în valoare de 2,5 miliarde de euro. Potrivit susținerilor acestuia, cauza Bankia constituie un precedent în ceea ce privește modul în care acționarii ar putea examina eventuale erori sau omisiuni din prospectul inițial de ridicare a capitalului ca temei al unei cereri care, dacă ar fi admisă, ar permite acționarului să obțină daune interese de la bancă. Pentru a estima cererile potențiale, acesta a explicat că a luat în considerare printre altele, pe de o parte, timpul scurs, precizând că termenul de prescripție privind majorarea de capital din anul 2012 nu expirase, și, pe de altă parte, profilul investitorilor întemeindu-se pe informațiile publice disponibile și pe structura acționariatului furnizată de Banco Popular.
- 250 În decizia atacată, SRB a arătat că anumiți acționari și creditori afectați formulară comentarii potrivit cărora cererile referitoare la majorarea de capital din anul 2012 erau foarte puțin probabile ținând seama de timpul scurs. Acesta a arătat că, în documentul de clarificare, cabinetul evaluator a considerat că, deși erau, poate, mai puțin probabile decât cererile privind majorarea de capital din anul 2016, posibilitatea unor astfel de cereri nu putea fi exclusă în totalitate. În special, potrivit cabinetului evaluator, în ceea ce privește majorarea de capital din anul 2012 a Banco Popular ar putea fi introduse cereri în raport cu eventuale erori sau omisiuni în prospectul inițial al majorării de capital, iar această posibilitate nu a putut fi exclusă ca urmare a faptului că termenul de prescripție nu expirase încă. SRB a arătat că, în consecință, cabinetul evaluator a concluzionat că, deși cererile referitoare la majorarea de capital din anul 2012 erau foarte puțin probabile ținând seama de timpul scurs, acestea nu puteau fi excluse.
- 251 Este necesar să se arate că, în documentul de clarificare, cabinetul evaluator a precizat că a presupus că aceste cereri ar fi nule atunci când a stabilit cea mai bună ipoteză privind evaluarea provizioanelor pentru riscuri juridice.
- 252 *Primo*, în ceea ce privește riscurile juridice legate de majorarea de capital din 2016, reclamantele arată că experții lor au evaluat că un provizion just, prudent și rezonabil se ridică la 1,1 miliarde de euro pe baza estimării efectuate de Ernst & Young în numele Bankia și a celei efectuate de Banco Santander.

- 253 Este suficient să se constate că, conform punctelor 67-70 de mai sus, acest argument prin care reclamantele se limitează să facă trimitere la calculul efectuat în raportul lor de expertiză nu este relevant pentru a stabili existența unei erori vădite de apreciere în evaluarea 3.
- 254 *Secundo*, în ceea ce privește riscurile juridice legate de majorarea de capital din anul 2012, reclamantele apreciază că, atât în ipoteza cea mai optimistă, cât și în ipoteza cea mai pesimistă, quantumul lor ar trebui să fie zero, dat fiind că cererile erau foarte puțin probabile ținând seama de timpul scurs și că, potrivit mărturiei lui A, un lichidator nu ar fi autorizat să provizioneze astfel de creanțe.
- 255 În această privință, este suficient să se amintească faptul că din cuprinsul punctelor 234 și 235 de mai sus reiese că lichidatorul are posibilitatea de a ține seama de eventualele creanțe și că acest argument a fost deja respins.
- 256 Reclamantele nu invocă argumente susceptibile să repună în discuție explicațiile furnizate de cabinetul evaluator și aprobate de SRB, citate la punctul 250 de mai sus, care să justifice că ar mai putea surveni cereri referitoare la majorarea de capital din anul 2012 după lichidarea Banco Popular.
- 257 În această privință, faptul, subliniat de reclamante, că cabinetul evaluator a recunoscut în documentul de clarificare că posibilitatea unor cereri legate de majorarea de capital din anul 2012 era mai puțin probabilă decât pentru cea din anul 2016 nu este suficient pentru a repune în discuție plauzibilitatea ipotezei reținute de acesta din urmă potrivit căreia cererile referitoare la majorarea de capital din anul 2012 nu puteau fi excluse în totalitate.
- 258 Pe de altă parte, reclamantele nu pot susține că valoarea provizionului pentru riscuri juridice referitoare la majorarea de capital din 2012, luată în considerare în evaluarea 3 în ipoteza cea mai pesimistă, era substanțială și vădit eronată, comparând valoarea totală a provizioanelor pentru riscuri juridice a ipotezei celei mai optimiste și a ipotezei cele mai pesimiste cuprinse în evaluarea 3. Astfel, această valoare totală include evaluarea tuturor categoriilor de riscuri juridice menționate la punctul 231 de mai sus.
- 259 Prin urmare, reclamantele nu au invocat niciun argument de natură să lipsească de plauzibilitate estimarea cabinetului evaluator potrivit căreia quantumul provizioanelor pentru riscuri juridice referitoare la majorarea de capital din anul 2012 putea să nu fie zero în ipoteza cea mai pesimistă.
- 260 În al patrulea rând, pentru prima dată în replică, reclamantele susțin că, potrivit situațiilor financiare ale Banco Santander din anul 2020, provizionul privind clauzele-prag constituit de Banco Popular în situațiile sale financiare era corect și că majorarea acestui provizion efectuată de cabinetul evaluator nu era justificată.
- 261 Este suficient să se constate, asemenea SRB, că acest argument referitor la clauzele-prag a fost invocat pentru prima dată în stadiul replicii și că, întrucât nu constituie o dezvoltare a unui motiv expus în cererea introductivă, iar reclamantele nu invocă niciun element de drept sau de fapt care să fi apărut în cursul procedurii, el este inadmisibil în temeiul articolului 84 alineatul (1) din Regulamentul de procedură. În orice caz, acest argument întemeiat pe elemente de fapt care s-au produs ulterior deciziei atacate nu poate repune în discuție plauzibilitatea ipotezelor reținute de cabinetul evaluator în evaluarea 3.

- 262 Pe de altă parte, reclamantele solicită Tribunalului să adopte măsuri de cercetare judecătorească pentru a solicita SRB să permită Tribunalului să verifice dosarul și să instituie garanții adecvate pentru a permite reprezentantului lor să îl examineze.
- 263 Or, trebuie amintit că, pentru a permite Tribunalului să se pronunțe asupra utilității măsurilor de organizare a procedurii, partea care formulează cererea trebuie să identifice înscrisurile solicitate și să furnizeze Tribunalului un minim de elemente care să ateste utilitatea acestor documente pentru necesitățile procedurii (a se vedea Hotărârea din 28 iulie 2011, Diputación Foral de Vizcaya și alții/Comisia, C-474/09 P-C-476/09 P, nepublicată, EU:C:2011:522, punctul 92 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 20 martie 2019, Hércules Club de Fútbol/Comisia, T-766/16, EU:T:2019:173, punctul 29 și jurisprudența citată).
- 264 Este suficient să se arate că reclamantele nu precizează care sunt informațiile a căror prezentare o solicită și nici care ar fi utilitatea lor. Trebuie să se considere că cererea reclamantelor nu este suficient de precisă și că, prin urmare, nu este necesar să fie admisă.
- 265 Rezultă că reclamantele nu au invocat argumente de natură să lipsească de plauzibilitate aprecierile cabinetului evaluator referitoare la evaluarea riscurilor juridice. Prin urmare, acestea nu au dovedit că SRB a săvârșit o eroare vădită de apreciere prin faptul că s-a întemeiat pe aceste aprecieri în decizia atacată.
- 266 În consecință, al cincilea aspect trebuie să fie respins.
- 267 În concluzia primului motiv, reclamantele invocă o încălcare a dreptului lor de proprietate. Ele susțin că din argumentele prezentate în cele cinci aspecte ale acestui motiv reiese că concluzia din decizia atacată potrivit căreia nu le este datorată nicio compensație nu echivalează cu plata unei compensații echitabile. Potrivit probelor pe care le-ar fi prezentat, acestea ar fi obținut, într-o procedură obișnuită de insolvență, o recuperare integrală sau cel puțin o parte substanțială a cuantumului obligațiilor lor.
- 268 Întrucât cele cinci aspecte ale primului motiv au fost respinse, este suficient să se constate că reclamantele nu au dovedit că SRB a săvârșit o eroare vădită de apreciere prin faptul că a decis să nu le acorde o compensație. Prin urmare, ele nu pot susține în mod valabil că această decizie le încalcă dreptul de proprietate.
- 269 În consecință, primul motiv trebuie să fie respins.

3. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe faptul că SRB a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a desemnat cabinetul evaluator ca evaluator independent

- 270 Reclamantele susțin că SRB a săvârșit o eroare vădită de apreciere sau o eroare de drept prin faptul că a desemnat cabinetul evaluator pentru a efectua evaluarea 3 cu încălcarea articolului 20 alineatul (16) din Regulamentul nr. 806/2014. În primul rând, acestea susțin că SRB nu ar fi examinat independența cabinetului evaluator. În al doilea rând, ele consideră că, în orice caz, cabinetul evaluator nu era un evaluator independent în sensul articolului 38 din Regulamentul delegat 2016/1075.

a) Cu privire la primul aspect, întemeiat pe faptul că SRB nu a examinat independența cabinetului evaluator

- 271 Reclamantele susțin că SRB însuși a delegat cabinetului evaluator obligația de a verifica dacă acesta din urmă era independent, cu încălcarea articolului 41 din Regulamentul delegat 2016/1075. SRB nu ar fi oferit detalii cu privire la verificările legate de conflict intern pe care le solicitase cabinetului evaluator, nici cu privire la garanțiile suficiente pe care le-ar fi aplicat cabinetul evaluator, nici cu privire la normele profesionale pe care le-ar fi urmat acesta și nici cu privire la supravegherea pe care ar fi exercitat-o pentru a se asigura că nu survine niciun interes material real sau potențial susceptibil să influențeze sau să fie perceput în mod rezonabil ca influențând aprecierea cabinetului evaluator în cadrul procedurii.
- 272 În temeiul articolului 20 alineatul (16) din Regulamentul nr. 806/2014, SRB asigură efectuarea unei evaluări de către o persoană independentă după cum se menționează la alineatul (1) al acestui articol, și anume de o persoană independentă de orice autoritate publică, inclusiv de SRB și de autoritatea națională de rezoluție, precum și de entitatea în cauză.
- 273 În cursul procedurii de cerere de ofertă care a condus la atribuirea în favoarea cabinetului evaluator a contractului specific menționat la punctul 4 de mai sus, acesta a furnizat SRB, la 18 mai 2017, o declarație privind inexistența unui conflict de interese cu Banco Popular. La 22 mai 2017, cabinetul evaluator a furnizat o declarație privind inexistența unui conflict de interese în „propunerea de prestări de servicii de consultanță și de asistență privind evaluarea economică și financiară în cadrul lotului 2 (SRB/OP/1/2015)” a acestuia, în care menționa serviciile pe care le furnizase Banco Popular.
- 274 La 23 mai 2017, la data desemnării sale drept evaluator, acesta a prezentat de asemenea o declarație privind independența sa în conformitate cu Regulamentul delegat 2016/1075, în care a indicat printre altele că avea cunoștință de cerințele legale și că fuseseră luate măsurile corespunzătoare, atunci când erau necesare, pentru a se asigura că nici el și nici vreun membru al echipei propuse pentru executarea contractului specific nu avea niciun interes substanțial, astfel cum este definit la articolul 41 din Regulamentul delegat 2016/1075. Acesta s-a angajat să pună în aplicare toate măsurile necesare pentru a se asigura că niciun serviciu viitor prestat celorlalte părți nu îi va compromite independența. El a arătat că orice adăugare de noi membri în echipa sa ar fi supusă respectării cerințelor de independență, precum și aprobării SRB.
- 275 După desemnarea sa ca evaluator, la 21 septembrie 2017 și la 11 aprilie 2019, cabinetul evaluator a furnizat declarații suplimentare privind independența sa ca urmare a adăugării unor noi membri în echipa care lucra la evaluarea 3.
- 276 În plus, la 18 decembrie 2019, la cererea SRB în urma comentariilor acționarilor și ale creditorilor afectați în cadrul procedurii referitoare la dreptul de a fi ascultat, cabinetul evaluator a prezentat o nouă declarație privind inexistența unui conflict de interese. Acesta a confirmat că, la 15 noiembrie 2019, ținând seama de sistemele și de controalele sale, era și fusese independent în scopul evaluării 3 și că nu avea cunoștință despre conflicte cu alte lucrări pe care le efectuase și nici despre conflicte individuale. El a indicat printre altele serviciile pe care le furnizase către Banco Santander și a precizat că nu exista nicio legătură între aceste servicii și cele furnizate către SRB pentru realizarea evaluării 3 sau a documentului de clarificare. Acesta a adăugat că nu a furnizat servicii privind evaluarea sau raportarea financiară a activelor și a pasivelor care fac obiectul evaluării 3.

- 277 În decizia atacată, SRB a considerat că cabinetul evaluator era independent, în conformitate cu cerințele articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 și ale capitolului IV din Regulamentul delegat 2016/1075. El a arătat că cabinetul evaluator fusese selectat în cadrul unei proceduri de cerere de ofertă, în urma căreia SRB a apreciat că acesta deținea calificările, experiența, capacitatea, cunoștințele și resursele necesare pentru efectuarea evaluării 3, fără să se bazeze excesiv pe vreo autoritate publică vizată sau pe Banco Popular, în conformitate cu cerințele articolului 38 punctul 1 și ale articolului 39 din Regulamentul delegat 2016/1075. SRB a apreciat că, ținând seama de natura, de amploarea și de complexitatea evaluării care trebuie efectuată, cabinetul evaluator deține sau are acces la resursele umane și tehnice adecvate pentru efectuarea evaluării 3, în conformitate cu articolul 39 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2016/1075.
- 278 În plus, SRB a considerat că cabinetul evaluator era o entitate juridică independentă de autoritățile publice și de Banco Popular și, în această privință, că era total independent de SRB și nu fusese angajat pentru lucrările contabile anuale ale Banco Popular.
- 279 În sfârșit, SRB a arătat că, în ceea ce privește inexistența unor interese comune substanțiale sau a unor conflicte de interese substanțiale, reale sau potențiale, în sensul articolului 41 din Regulamentul delegat 2016/1075, cabinetul evaluator a efectuat o verificare internă în raport cu standardele profesionale aplicabile. Ținând seama de rezultatul acestei verificări, cabinetul evaluator a considerat că nu se afla în niciun conflict de interese în ceea ce privește desemnarea sa ca evaluator independent. În această privință, SRB a menționat diferitele declarații privind inexistența unui conflict de interese furnizate de cabinetul evaluator în cursul procedurii de cerere de ofertă și după desemnarea sa, urmărind să garanteze independența sa și pe cea a membrilor echipei sale, în special a celei însărcinate cu realizarea evaluării 3.
- 280 Ținând seama de aceste declarații și de asigurările oferite de cabinetul evaluator, SRB a apreciat că acesta din urmă prezenta suficiente garanții pentru a evita orice interes comun substanțial sau conflict de interese substanțial, real sau potențial, cu vreo autoritate publică relevantă sau cu Banco Popular. Acesta a concluzionat că cabinetul evaluator era independent în conformitate cu cerințele articolului 20 alineatul (16) din Regulamentul nr. 806/2014 și ale articolelor 39-41 din Regulamentul delegat 2016/1075.
- 281 În plus, în titlul 6.2.1 – „comentarii referitoare la independența cabinetului evaluator” – din decizia atacată, SRB a răspuns în mod specific la comentariile acționarilor și ale creditorilor afectați referitoare la lipsa de independență a cabinetului evaluator față de acesta, față de Banco Santander și față de Banco Popular și la faptul că realizase evaluarea 2. Acest titlu din decizia atacată conține raționamentul detaliat al SRB prin care se explică faptul că, la momentul desemnării sale și în timpul realizării evaluării 3, cabinetul evaluator nu avea niciun interes comun substanțial sau conflict de interese substanțial, real sau potențial, în sensul articolului 41 din Regulamentul delegat 2016/1075.
- 282 Astfel, din decizia atacată reiese că SRB a examinat diferitele declarații privind inexistența unui conflict de interese transmise de cabinetul evaluator, menționate la punctele 273-276 de mai sus, care conțineau printre altele o descriere a serviciilor furnizate de cabinetul evaluator către Banco Popular și Banco Santander. În plus, din declarația privind inexistența unui conflict de interese din 18 decembrie 2019 reiese că aceasta fusese prezentată de cabinetul evaluator la cererea SRB în urma anumitor comentarii ale acționarilor și ale creditorilor afectați pentru a furniza informații suplimentare privind existența unui eventual conflict de interese în raport cu serviciile furnizate către Banco Santander.

- 283 Rezultă că, pe tot parcursul procedurii referitoare la rezoluția Banco Popular, SRB s-a asigurat, astfel cum era obligat să procedeze, că cabinetul evaluator respectă cerințele de independență și în special pe cele referitoare la inexistența unui conflict de interese prevăzute la articolul 41 din Regulamentul delegat 2016/1075.
- 284 Pe de altă parte, contrar celor susținute de reclamante, decizia atacată conținea suficiente informații pentru a ști potrivit cărora cerințe și modalități verificase SRB independența evaluatorului.
- 285 În această privință, reclamantele solicită Tribunalului să adopte o măsură de cercetare judecătorească pentru ca SRB sau cabinetul evaluator să furnizeze informații pentru a înțelege relațiile cabinetului evaluator cu Banco Popular și cu Banco Santander.
- 286 Este suficient să se amintească faptul că, în ceea ce privește cererile de măsuri de organizare a procedurii sau de cercetare judecătorească formulate de o parte într-un litigiu, numai Tribunalul este competent să se pronunțe asupra eventualei necesități de a completa informațiile de care dispune în legătură cu cauzele cu care este sesizat [a se vedea Hotărârea din 4 martie 2021, *Liaño Reig/SRB*, C-947/19 P, EU:C:2021:172, punctul 98 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 1 iunie 2022, *Algebris (UK) și Anchorage Capital Group/Comisia*, T-570/17, EU:T:2022:314, punctul 435 și jurisprudența citată].
- 287 Or, întrucât SRB a furnizat în anexa la memoriul în apărare declarațiile cabinetului evaluator menționate la punctele 273-276 de mai sus, în cuprinsul cărora cabinetul evaluator descrie serviciile pe care le-a furnizat Banco Popular și Banco Santander, măsura de cercetare judecătorească solicitată de reclamante nu este necesară.
- 288 Prin urmare, primul aspect trebuie să fie respins.

b) Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe lipsa de independență a cabinetului evaluator în sensul articolului 38 din Regulamentul delegat 2016/1075

- 289 Reclamantele susțin că, ținând seama de elementele care figurează la articolul 41 alineatul (4) literele (a) și (c) din Regulamentul delegat 2016/1075, cabinetul evaluator nu îndeplinea condițiile pentru a se considera că nu are un interes comun substanțial sau un conflict de interese substanțial, real sau potențial, cu vreo autoritate publică relevantă sau cu entitatea relevantă pentru trei motive legate de relațiile cabinetului evaluator cu Banco Popular, de serviciile prestate către Banco Santander și de faptul că realizase evaluarea 2.
- 290 În această privință, este necesar să se arate că normele în materie de independență a evaluatorilor sunt precizate în capitolul IV din Regulamentul delegat 2016/1075, al cărui articol 38 prevede:
- „O persoană fizică sau juridică poate fi numită ca evaluator. Evaluatorul este considerat independent de orice autoritate publică relevantă și de entitatea relevantă dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:
1. evaluatorul deține calificările, experiența, capacitatea, cunoștințele și resursele necesare și poate efectua evaluarea în mod eficient fără să se bazeze excesiv pe vreo autoritate publică relevantă sau entitate relevantă în conformitate cu articolul 39;

2. evaluatorul este separat juridic de autoritățile publice relevante și de entitatea relevantă, în conformitate cu articolul 40;
3. evaluatorul nu are niciun interes comun substanțial, nici conflicte de interese în sensul articolului 41.”

291 Articolul 41 din Regulamentul delegat 2016/1075, referitor la interesele comune substanțiale sau conflictele de interese substanțiale, prevede:

„(1) Evaluatorul independent nu are niciun interes comun substanțial sau un conflict de interese substanțial, real sau potențial, cu vreo autoritate publică relevantă sau cu entitatea relevantă.

(2) În sensul alineatului (1), un interes real sau potențial este considerat substanțial ori de câte ori, potrivit aprecierii autorității împuternicite să facă numiri sau a oricărei alte autorități care poate fi împuternicită să îndeplinească această sarcină în statul membru în cauză, acesta ar putea influența sau ar putea fi perceput în mod rezonabil că influențează aprecierea evaluatorului independent la efectuarea evaluării.

(3) În sensul alineatului (1), sunt relevante interesele comune sau conflictele de interese cu cel puțin următoarele părți:

- (a) personalul de conducere și membrii organului de conducere al entității respective;
- (b) persoanele fizice sau juridice care controlează sau dețin o participație calificată în respectiva entitate;
- (c) creditorii identificați, de autoritatea împuternicită să facă numiri sau de orice altă autoritate care poate fi împuternicită să îndeplinească această sarcină în statul membru în cauză, ca fiind semnificativi pe baza informațiilor de care dispune autoritatea împuternicită să facă numiri sau orice altă autoritate care poate fi împuternicită să îndeplinească această sarcină în statul membru în cauză;
- (d) fiecare entitate din grup.

(4) În sensul alineatului (1), sunt relevante cel puțin următoarele aspecte:

- (a) furnizarea de servicii de către evaluatorul independent, inclusiv furnizarea de servicii în trecut, către entitatea relevantă și persoanele menționate la alineatul (3), în special legătura dintre serviciile respective și elementele relevante pentru evaluare;
- (b) relațiile personale și financiare dintre evaluatorul independent și entitatea relevantă și persoanele menționate la alineatul (3);
- (c) investițiile sau alte interese financiare substanțiale ale evaluatorului independent;
- (d) în ceea ce privește persoanele juridice, orice separare structurală sau alte mecanisme instituite pentru abordarea amenințărilor la adresa independenței, cum ar fi verificarea propriei activități, interesul propriu, lobby-ul, familiaritatea, încrederea sau intimidarea, inclusiv mecanisme pentru a distinge între membrii personalului care ar putea fi implicați în evaluare și alți membri ai personalului.

[...]

292 Cu titlu introductiv, trebuie precizat că reclamantele nu contestă că condițiile prevăzute la articolul 38 punctele 1 și 2 din Regulamentul delegat 2016/1075 erau îndeplinite de cabinetul evaluator, și anume că acesta deținea calificările, experiența, capacitatea, cunoștințele și resursele necesare pentru a efectua evaluarea 3 în mod eficient și că era separat din punct de vedere juridic de autoritățile publice relevante și de Banco Popular.

293 Ele nu susțin nici că cabinetul evaluator avea un interes comun substanțial sau un conflict de interese substanțial cu autoritatea publică relevantă, și anume cu SRB.

1) Cu privire la prima critică, referitoare la legăturile dintre cabinetul evaluator și Banco Popular

294 Potrivit susținerilor reclamantelor, cabinetul evaluator nu era independent de Banco Popular, întrucât pare să fi furnizat servicii acestuia între anii 2012 și 2016, inclusiv servicii relevante pentru evaluarea 3. SRB nu ar fi luat în considerare existența unor conflicte de interese importante între cabinetul evaluator și Banco Popular, cu încălcarea articolului 41 alineatul (4) din Regulamentul delegat 2016/1075.

295 În primul rând, potrivit reclamantelor, cabinetul evaluator ar fi fost auditorul Banco Popular în anul 2012.

296 În această privință, pe de o parte, este suficient să se constate că din informațiile care figurează pe site-ul internet al Comisión nacional del mercado de valores (CNMV, Comisia națională pentru Piața Valorilor Mobiliare, Spania), menționate de SRB, reiese cu claritate că cabinetul evaluator nu a fost auditorul Banco Popular în perioada 1991-2017.

297 Pe de altă parte, argumentul reclamantelor se întemeiază pe o interpretare eronată a documentului Băncii Spaniei din 28 septembrie 2012 intitulat „Proceso de recapitalización y reestructuración bancaria” („Procesul de recapitalizare și de restructurare bancară”) pe care îl prezintă în anexa la cererea introductivă.

298 Astfel, tabelul extras din acest document nu indică faptul că cabinetul evaluator era auditorul Banco Popular în anul 2012, aspect recunoscut de reclamante în ședință. Din acest document reiese că Banca Spaniei a încredințat cabinetului evaluator lucrări referitoare la examinarea contabilă a portofoliului de credite și a activelor sechestrate sau primite pentru plata datoriilor Banco Popular și ale altor trei bănci, în cadrul evaluării independente a sectorului bancar spaniol realizate în anul 2012.

299 Pe de altă parte, este necesar să se arate că, în declarația sa privind inexistența unui conflict de interese din 22 mai 2017, menționată la punctul 273 de mai sus, cabinetul evaluator a specificat că nu era auditorul Banco Popular.

300 Rezultă că, contrar celor susținute de reclamante, cabinetul evaluator nu a furnizat servicii de audit către Banco Popular.

301 În al doilea rând, reclamantele susțin că, în anul 2015, cabinetul evaluator ar fi oferit consultanță Banco Popular cu privire la vânzarea Banco Popular Banca Privada, SA (denumită în continuare „Banca Privada”). Acestea se întemeiază pe un extras din documentul de înregistrare al Banco Popular din

anul 2015, potrivit căruia, „[î]n noiembrie 2015, [Banco] Popular a însărcinat [cabinetul evaluator] să vândă 40 % din filiala sa, Banca Privada” și potrivit căruia, „[la] data acestui document, nu avut loc nicio vânzare, iar procentul inițial p[oate] fi diferit”.

- 302 În această privință, este necesar să se arate că, în declarația sa privind inexistența unui conflict de interese menționată la punctul 273 de mai sus, cabinetul evaluator a arătat că a furnizat Banco Popular un sprijin în materie de evaluare și de tranzacție, însă aceste servicii nu constituiau un conflict de interese în măsura în care priveau fie o asistență cu privire la vânzarea de active sau de întreprinderi care nu mai făceau parte din bancă, fie un sprijin pentru operațiuni de vânzare-cumpărare pentru tranzacții ne semnificative care nu au avut loc sau care nu aveau nicio valoare materială.
- 303 Este suficient să se constate că din evaluarea 3 reiese că, la data rezoluției, Banca Privada era o filială deținută de Banco Popular și că tranzacția menționată de reclamante nu avusese loc în anul 2015.
- 304 În al treilea rând, reclamantele arată că, potrivit unui articol de presă, Banco Popular a angajat cabinetul evaluator în anul 2016 pentru a-i oferi consultanță cu privire la punerea în aplicare a unor noi standarde de reglementare, și anume a circularei 4/2017 a Băncii Spaniei și a standardului IFRS 9, a căror utilizare în cadrul evaluării 3 este contestată de acestea. Astfel de servicii ar fi prevăzute în considerentul (40) și la articolul 41 alineatul (4) din Regulamentul delegat 2016/1075.
- 305 Reclamantele se întemeiază pe un articol din *El Mundo* din 13 februarie 2018, intitulat „[Cabinetul evaluator] îi oferea consultanță lui Angel Ron în anul 2016 cu privire la politica contabilă a Banco Popular” ([cabinetul evaluator] advised Angel Ron in 2016 on Banco Popular’s accounting policy), din care reiese că în anul 2016 cabinetul evaluator a fost angajat de Banco Popular pentru consultanță tehnică cu privire la consecințele intrării în vigoare a standardului IFRS 9 asupra noilor dispoziții normative aplicabile începând de la 1 ianuarie 2018.
- 306 Este necesar să se arate că din același articol reiese că cabinetul evaluator a indicat că nu lucrase în niciun moment cu privire la vreun aspect al provizioanelor înregistrate de Banco Popular și că era vorba despre consultanță cu privire la modul în care banca trebuia să se adapteze la o nouă reglementare care intra în vigoare la 1 ianuarie 2018.
- 307 Reclamantele nu prezintă niciun element de natură să repună în discuție aceste afirmații ale cabinetului evaluator privind natura serviciilor furnizate către Banco Popular în cadrul punerii în aplicare a standardului IFRS 9.
- 308 Prin urmare, reclamantele nu au dovedit că serviciile furnizate către Banco Popular de cabinetul evaluator, atât în cadrul proiectului de vânzare al Banca Privada, cât și în cel al punerii în aplicare a standardului IFRS 9, aveau o legătură cu elementele relevante în vederea evaluării 3, în sensul articolului 41 alineatul (4) litera (a) din Regulamentul delegat 2016/1075. Reclamantele nu explică în ce măsură aceste servicii prestate în trecut de cabinetul evaluator către Banco Popular ar fi de natură să influențeze aprecierea evaluatorului în realizarea evaluării 3 și, prin urmare, de natură să demonstreze existența unui interes comun substanțial sau a unui conflict de interese substanțial, real sau potențial, cu Banco Popular, în sensul articolului 41 alineatul (2) din același regulament delegat.
- 309 Prin urmare, prima critică trebuie să fie respinsă.

2) Cu privire la a doua critică, referitoare la legăturile dintre cabinetul evaluator și Banco Santander

- 310 Reclamantele arată că cabinetul evaluator a furnizat servicii de contabilitate către Banco Santander în perioada 2002-2016 și era principalul auditor al grupului Santander în anul 2015. Acestea susțin că, contrar celor indicate de SRB în decizia atacată, faptul că cabinetul evaluator a putut fi independent la 23 mai 2017, dată la care SRB i-a încredințat misiunea de evaluator, nu este relevant în scopul evaluării 3. Deși SRB nu putea să prevadă participarea Banco Santander la procedura de rezoluție în mai 2017, acesta ar fi trebuit să ia în considerare acest factor în iunie 2017 atunci când a însărcinat cabinetul evaluator să efectueze evaluarea 3. SRB ar fi trebuit de asemenea să țină seama de serviciile furnizate către Banco Santander de cabinetul evaluator în urma rezoluției Banco Popular, cu ocazia integrării acesteia în grupul Santander.
- 311 Ele consideră că serviciile furnizate de cabinetul evaluator către Banco Santander sunt relevante în raport cu articolul 41 alineatul (4) litera (a) din Regulamentul delegat 2016/1075, care vizează furnizarea de servicii prealabile unei entități care deține entitatea vizată de rezoluție.
- 312 În această privință, trebuie arătat că, în cadrul procedurii referitoare la dreptul de a fi ascultat, anumiți acționari și creditorii afectați au prezentat comentarii cu privire la independența cabinetului evaluator care ar fi fost compromisă de faptul că acesta din urmă furnizase servicii către Banco Santander înainte și după rezoluția Banco Popular.
- 313 În primul rând, în decizia atacată, ca răspuns la aceste comentarii, SRB a considerat că serviciile de audit furnizate Banco Santander de cabinetul evaluator nu trebuiau să fie luate în considerare în aprecierea independenței pe care o efectuase la momentul angajării acestuia din urmă la 23 mai 2017, întrucât această apreciere fusese efectuată față de Banco Popular. SRB a arătat că, la acea dată, aprecierea independenței cabinetului evaluator în raport cu potențialii cumpărători nu fusese efectuată întrucât, pe de o parte, ea nu era avută în vedere de cadrul legal și, pe de altă parte, procedura de evaluare era o procedură diferită de procedura de vânzare care stabilea cumpărătorul. În special, cabinetul evaluator nu avusese acces la informațiile referitoare la numele potențialilor cumpărători sau la identitatea cumpărătorului înainte de adoptarea schemei de rezoluție.
- 314 SRB a considerat că, ținând seama de domeniul de aplicare și de scopul evaluării 3, serviciile de audit furnizate în trecut către Banco Santander de cabinetul evaluator nu interferau cu independența acestuia din urmă în ceea ce privește realizarea evaluării 3 și nu creau niciun interes comun substanțial și niciun conflict de interese substanțial, real sau potențial, în sensul articolului 41 din Regulamentul delegat 2016/1075. În special, acesta a arătat că evaluarea 3 privea numai activele și pasivele Banco Popular înainte de vânzarea sa către Banco Santander, iar nu pe cele ale Banco Santander.
- 315 În al doilea rând, SRB a considerat că serviciile referitoare la integrarea Banco Popular furnizate Banco Santander de către cabinetul evaluator nu stabileau interese comune sau contradictorii semnificative, în sensul articolului 41 alineatele (2) și (4) din Regulamentul delegat 2016/1075, cu o persoană relevantă în sensul articolului 41 alineatul (3) din același regulament delegat.
- 316 Pe de o parte, SRB a apreciat că, ținând seama de domeniul de aplicare și de obiectivul evaluării 3, serviciile furnizate de cabinetul evaluator după data rezoluției privind o întreprindere care își continuă activitatea nu ar putea afecta evaluarea 3 și elementele pe care le conține aceasta. În

plus, acesta a arătat că evaluarea 3 nu ar putea afecta poziția Banco Popular sau a Banco Santander, întrucât stabilea numai dacă ar trebui acordată o compensație acționarilor și creditorilor afectați, prin intermediul Fondului unic de rezoluție (FUR).

- 317 Pe de altă parte, SRB a considerat că, în orice caz, după adoptarea schemei de rezoluție, cabinetul evaluator a dat asigurări suplimentare pentru a garanta că serviciile furnizate către Banco Santander nu puteau da naștere unor interese comune substanțiale sau unor conflicte de interese substanțiale reale sau potențiale. SRB a arătat că, în declarația sa din 18 decembrie 2019, cabinetul evaluator a confirmat că niciun serviciu furnizat către Banco Santander nu era legat de evaluarea activelor sau a pasivelor care făceau obiectul evaluării 3 și nici de raportarea financiară care le privea. În plus, acesta a arătat că cabinetul evaluator a confirmat că nu existau fluxuri de informații între munca de evaluare efectuată și alte proiecte, date fiind măsurile de protecție instituite și protocoalele sale de confidențialitate.
- 318 În special, în ceea ce privește serviciile referitoare la integrarea Banco Popular, SRB a arătat că cabinetul evaluator a precizat în mod suficient că, deși furnizase servicii de consultanță Banco Santander, acestea nu erau legate de serviciile furnizate SRB, nu priveau nicio problemă în raport cu serviciile de evaluare furnizate către SRB și nici nu cuprindeau servicii de evaluare sau juridice legate de Banco Popular.
- 319 În această privință, este necesar să se arate că, în declarația sa din 18 decembrie 2019 privind inexistența unui conflict de interese, menționată la punctul 276 de mai sus, cabinetul evaluator a indicat că nu exista nicio legătură între serviciile pe care le furniza către Banco Santander și evaluarea 3 sau documentul de clarificare.
- 320 În temeiul articolului 41 alineatul (4) litera (a) din Regulamentul delegat 2016/1075, în scopul stabilirii existenței unui interes comun substanțial sau a unui conflict de interese substanțial, real sau potențial, în sensul alineatului (1) al acestui articol, este relevantă furnizarea de servicii de către evaluatorul independent, inclusiv furnizarea de servicii în trecut, entității relevante și persoanelor menționate la alineatul (3) și în special legătura dintre serviciile respective și elementele relevante pentru evaluare.
- 321 Or, este necesar să se arate că reclamantele nu invocă niciun argument prin care să repună în discuție aprecierile SRB referitoare la lipsa unei legături între, pe de o parte, serviciile de audit și serviciile referitoare la integrarea Banco Popular furnizate către Banco Santander de cabinetul evaluator și, pe de altă parte, elementele relevante pentru evaluarea 3, care nu privea decât evaluarea Banco Popular, iar nu pe cea a Banco Santander.
- 322 Reclamantele nu explică modul în care aceste servicii ar fi fost de natură să influențeze sau ar fi putut fi percepute în mod rezonabil ca influențând aprecierea cabinetului evaluator în realizarea evaluării 3, în sensul articolului 41 alineatul (2) din Regulamentul delegat 2016/1075.
- 323 Pe de altă parte, reclamantele susțin că cabinetul evaluator ar fi avut un interes financiar substanțial ca Banco Santander să se mulțumească cu o evaluare negativă a Banco Popular. Acestea apreciază că faptul că compensația este plătită de FUR, iar nu de Banco Santander nu ar ține seama de aspectul că, în cazul în care ar fi finalizate procedurile pendinte în fața Tribunalului care au ca obiect anularea schemei de rezoluție, Banco Santander ar putea fi obligată să plătească un preț mai ridicat pentru Banco Popular. Prin urmare, ar fi în interesul Banco Santander ca evaluarea 3 să nu evidențieze o valoare mai ridicată a recuperărilor Banco Popular în cazul insolvenței decât cea care figurează în evaluarea 2.

- 324 În decizia atacată, SRB a arătat că, având în vedere obiectivul evaluării 3, care este de a stabili dacă acționarii și creditorii afectați ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență ipotetice, aceasta nu ar putea avea niciun efect asupra vânzării Banco Popular și nu ar putea afecta poziția Banco Santander. SRB a apreciat că evaluarea 3 avea efect numai în privința sa, întrucât ar trebui să plătească o compensație, prin intermediul FUR, în cazul unei diferențe de tratament.
- 325 Este necesar să se arate că reclamantele nu pretind că rezultatul evaluării 3 ar avea influență atât asupra legalității și legitimității deciziei de a supune Banco Popular unei proceduri de rezoluție, cât și asupra rezultatului acestei rezoluții, și anume vânzarea sa către Banco Santander.
- 326 În plus, trebuie amintit că evaluarea 2 avea un obiect diferit de cel al evaluării 3, și anume estimarea valorii totalității Banco Popular pentru un eventual cumpărător în cadrul aplicării instrumentului de vânzare a activității. Astfel, estimarea valorii activelor Banco Popular în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență ipotetice realizate în cadrul evaluării 3 nu este de natură să repună în discuție evaluarea realizată în cadrul evaluării 2.
- 327 În sfârșit, potrivit articolului 85 alineatul (4) ultimul paragraf din Directiva 2014/59, atunci când acest lucru este necesar pentru a proteja interesul unor părți terțe care, acționând cu bunăcredință, au cumpărat acțiuni ale unei instituții aflate în rezoluție, în temeiul utilizării instrumentelor de rezoluție, anularea unei decizii luate de o autoritate de rezoluție nu afectează niciun act administrativ adoptat ulterior și nicio tranzacție încheiată ulterior de către autoritatea de rezoluție în cauză pe baza deciziei sale anulate.
- 328 Prin urmare, contrar celor susținute de reclamante, eventuala anulare a deciziei de rezoluție nu poate conduce la o modificare a condițiilor de vânzare a Banco Popular către Banco Santander. Prin urmare, în orice caz, vânzarea Banco Popular către Banco Santander pentru prețul de un euro nu poate fi repusă în discuție, iar rezultatul evaluării 3 este irelevant în această privință.
- 329 Pe de altă parte, în ședință, reclamantele au menționat impactul pe care anularea deciziei atacate l-ar putea avea asupra unor acțiuni în materie penală introduse în fața instanțelor spaniole.
- 330 În această privință, este suficient să se arate că Curtea a considerat că atât acțiunea în răspundere, cât și acțiunea în declararea nulității echivalează cu a impune ca instituția de credit sau firma de investiții supusă procedurii de rezoluție ori succesorul acestor entități să compenseze acționarii pentru pierderile suferite ca urmare a exercitării de către o autoritate de rezoluție a competenței de reducere a valorii contabile și de conversie în privința elementelor de pasiv ale acestei instituții sau acestei firme ori cu a-i impune să ramburseze în totalitate sumele investite cu ocazia subscrierii de acțiuni a căror valoare contabilă a fost redusă ca urmare a acestei proceduri de rezoluție. Asemenea acțiuni ar repune în discuție întreaga evaluare pe care se întemeiază decizia de rezoluție, întrucât compunerea capitalului face parte dintre datele obiective ale acestei evaluări. După cum a arătat domnul avocat general Richard de la Tour la punctele 82 și 95 din concluzii, ar fi golate de conținut însăși procedura de rezoluție, precum și obiectivele urmărite de Directiva 2014/59 [Hotărârea din 5 mai 2022, Banco Santander (Rezoluția bancară Banco Popular), C-410/20, EU:C:2022:351, punctul 43].
- 331 Prin urmare, întrucât evaluarea 3, indiferent de rezultatul său, nu putea afecta situația Banco Santander, reclamantele susțin în mod eronat că cabinetul evaluator ar fi avut un interes să o favorizeze.

332 Rezultă că reclamantele nu au dovedit că SRB a săvârșit o eroare vădită atunci când a apreciat că serviciile furnizate de cabinetul evaluator către Banco Santander nu stabileau existența unor interese substanțiale, reale sau potențiale, care puteau influența sau se putea considera în mod rezonabil că influențează aprecierea sa, în sensul articolului 41 din Regulamentul delegat 2016/1075.

333 Prin urmare, a doua critică trebuie respinsă.

3) *Cu privire la a treia critică, referitoare la realizarea evaluării 2 de către cabinetul evaluator*

334 Reclamantele susțin că participarea anterioară a cabinetului evaluator la procesul de rezoluție a putut influența aprecierea acestuia. Evaluarea 3 pare să fi fost concepută pentru a ajunge la o concluzie conformă evaluării diferenței de tratament care figurează în evaluarea 2. Acestea consideră că SRB avea posibilitatea de a numi un alt evaluator.

335 Trebuie arătat că această critică privește a doua parte a evaluării 2, care conține o simulare a unui scenariu de lichidare și are ca obiect, în conformitate cu articolul 20 alineatul (9) din Regulamentul nr. 806/2014, să estimeze tratamentul de care ar fi putut beneficia fiecare categorie de acționari și de creditorii dacă entitatea vizată de măsura de rezoluție ar fi fost lichidată conform procedurii obișnuite de insolvență în temeiul legislației spaniole.

336 Mai întâi, este necesar să se arate că nicio dispoziție a Regulamentului nr. 806/2014 sau a Regulamentului delegat 2016/1075 nu se opune în mod explicit ca evaluările 2 și 3 să fie efectuate de același evaluator.

337 În continuare, din decizia atacată reiese că, în cadrul procedurii referitoare la dreptul de a fi ascultat, anumiți acționari și creditorii afectați au prezentat comentarii cu privire la independența cabinetului evaluator, care ar fi fost compromisă de faptul că acesta din urmă a realizat atât evaluarea 2, cât și evaluarea 3. SRB a arătat că unii dintre aceștia susțineau că cabinetul evaluator urmărea să confirme concluziile analizei principiului potrivit căruia niciun creditor nu poate fi dezavantajat, pe care o efectuase în evaluarea 2.

338 SRB a arătat că evaluările 2 și 3 erau realizate în scopuri diferite și, prin urmare, utilizau abordări diferite. Evaluarea 2 urmărea, în temeiul articolului 20 alineatul (5) din Regulamentul nr. 806/2014, să clarifice măsura de rezoluție estimând valoarea economică a activului și a pasivului Banco Popular la data rezoluției, în timp ce evaluarea 3 urmărea să estimeze tratamentul acționarilor și al creditorilor afectați în cadrul unei proceduri de insolvență ipotetice, și anume în raport cu o întreprindere care și-a încetat activitatea, în conformitate cu articolul 20 alineatul (18) litera (a) din același regulament.

339 Potrivit SRB, cadrul juridic nu îl împiedica să desemneze același evaluator pentru a realiza diferite evaluări pentru aceeași rezoluție și o asemenea desemnare nu aduce atingere în sine independenței evaluatorului.

340 SRB a arătat că, deși estimarea *ex ante* a tratamentului de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii afectați într-o procedură de insolvență ipotetică, inclusă în evaluarea 2, a fost realizată într-un termen specific și se întemeia pe informațiile de care dispunea cabinetul evaluator înainte de rezoluție, și anume în principal pe cele disponibile la 31 martie 2017, evaluarea 3 se întemeia pe informații mai detaliate din 6 iunie 2017, la data încheierii activității, în cazul în care acestea erau

disponibile. SRB a considerat că, ținând seama de diferitele informații pe care se întemeiau aceste evaluări, precum și de finalitatea lor diferită, cabinetul evaluator ar fi putut foarte bine să ajungă la concluzii diferite.

- 341 În decizia atacată, SRB a subliniat de asemenea că cadrul juridic aplicabil recunoștea că estimarea provizorie a tratamentului pe care acționarii și creditorii afectați l-ar fi putut primi dacă entitatea ar fi fost lichidată în cadrul evaluării 2 nu putea fi la fel de precisă ca cea care figurează în evaluarea 3 pentru mai multe motive, și anume, printre altele, constrângerile de timp și lipsa de date suficient de apropiate de data rezoluției în cadrul evaluării 2. Astfel, potrivit articolului 20 alineatul (9) din Regulamentul nr. 806/2014, evaluarea 2 ar include o „estimare” a acestui tratament, în timp ce, potrivit articolului 20 alineatul (17) din același regulament, evaluarea 3 trebuie să îl „demonstreze”. SRB a arătat că simplul fapt că estimarea provizorie cuprinsă în evaluarea 2 și în evaluarea 3 aveau rezultate similare, însă se întemeiau pe ipoteze diferite nu putea fi considerat în sine o dovadă suficientă că evaluarea 3 nu ar fi fost efectuată în conformitate cu cerințele legale.
- 342 În plus, pe de o parte, este necesar să se arate că, în cadrul evaluării 2, cabinetul evaluator a exprimat numeroase rezerve cu privire la fiabilitatea simulării scenariului de lichidare pe care îl conținea.
- 343 În această privință, în cadrul evaluării 2, cabinetul evaluator a precizat că nu dispunea de toate informațiile și datele necesare și nici de suficient timp pentru a realiza o estimare mai mult decât doar indicativă în acest stadiu. Acesta a indicat în mai multe rânduri că simularea scenariului de lichidare se baza pe numeroase incertitudini și că, în cazul în care ar fi disponibile informații mai precise, ar fi în măsură să își îmbunătățească ipotezele și să pregătească un scenariu de lichidare mai „solid” și mai fiabil.
- 344 Reclamantele nu pot pretinde, așadar, că respectivul cabinet evaluator nu era independent pentru motivul că s-ar fi considerat ținut de concluziile evaluării 2.
- 345 Pe de altă parte, în cadrul evaluării 2, simularea unui scenariu de lichidare a Banco Popular se întemeia pe datele disponibile la 31 martie 2017 și prevedea un scenariu de 3 ani. În evaluarea 3, cabinetul evaluator s-a întemeiat pe informațiile financiare neauditate din 6 iunie 2017 sau, dacă acestea nu erau disponibile, pe cele din 31 mai 2017, pentru a stabili trei scenarii temporale de lichidare distincte.
- 346 Astfel, în cadrul evaluării 3, cabinetul evaluator nu s-a limitat să confirme rezultatul simulării care figura în evaluarea 2.
- 347 În această privință, de exemplu, în cadrul evaluării 2, totalul realizării activelor Banco Popular pentru creditori, în cazul unui scenariu de lichidare de 3 ani, a fost estimat între 120,9 miliarde de euro pentru ipoteza cea mai optimistă și 116,5 miliarde de euro pentru ipoteza cea mai pesimistă. În evaluarea 3, pentru scenariul de lichidare de 3 ani, evaluarea activelor a condus la un rezultat diferit, și anume la 101,546 miliarde de euro pentru ipoteza cea mai optimistă și la 97,593 miliarde de euro pentru ipoteza cea mai pesimistă.
- 348 Simplul fapt că cabinetul evaluator a ajuns la aceeași concluzie, și anume că acționarii și creditorii afectați nu ar obține nicio recuperare în cazul lichidării Banco Popular, nu poate fi suficient pentru a se demonstra că acesta s-a considerat ținut de evaluarea sa realizată în evaluarea 2 atunci când a efectuat evaluarea 3.

- 349 Rezultă că argumentul reclamantelor potrivit căruia cabinetul evaluator ar fi urmărit în cadrul evaluării 3 să confirme evaluarea 2 este contrazis de conținutul acestor evaluări.
- 350 Rezultă că reclamantele nu au dovedit că SRB a apreciat în mod eronat că realizarea de către cabinetul evaluator a evaluării 2 nu permitea repunerea în discuție a independenței sale pentru realizarea evaluării 3 și a desemnării sale ca evaluator independent. În această privință, argumentul potrivit căruia SRB ar fi putut desemna un alt evaluator este inoperant.
- 351 Prin urmare, a treia critică trebuie să fie respinsă.
- 352 Din analiza celui de al doilea aspect reiese că reclamantele nu au invocat argumente de natură să repună în discuție concluzia SRB potrivit căreia cabinetul evaluator era independent în sensul articolelor 38 și 41 din Regulamentul delegat 2016/1075.
- 353 Rezultă că se impune respingerea celui de al doilea aspect și, prin urmare, a celui de al doilea motiv în totalitate.

4. Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe faptul că SRB a delegat în mod nejustificat cabinetului evaluator competențele de decizie pe care i le conferă Regulamentul nr. 806/2014

- 354 Reclamantele susțin că decizia atacată, care implică o largă putere discreționară în ceea ce privește plata unei compensații acționarilor și a creditorilor afectați de decizia de rezoluție, a fost adoptată de SRB pe baza evaluării 3 realizate de o entitate privată. Acestea susțin că, în decizia atacată, SRB s-ar fi limitat să rezume evaluarea 3 și documentul de clarificare, cu alte cuvinte aspectele esențiale ale exercitării competenței de a le acorda sau nu o compensație. Delegarea către cabinetul evaluator a aprecierii tuturor întrebărilor referitoare la evaluare fără examinarea datelor subiacente și a comentariilor acționarilor și ale creditorilor afectați și fără verificarea ipotezelor vădit incoerente detaliate în cadrul primului motiv ar fi contrară principiului stabilit prin Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7).
- 355 Reclamantele susțin că SRB nu a furnizat nicio probă că a efectuat o examinare mai mult decât superficială a evaluării 3 și că a examinat numai documentul de clarificare redactat de cabinetul evaluator, iar nu comentariile acționarilor și ale creditorilor afectați referitoare la evaluarea 3. SRB nu s-ar fi îndepărtat de la evaluarea 3, iar decizia dacă acționarii și creditorii afectați aveau dreptul la o compensație ar fi fost luată de cabinetul evaluator, care ar fi exercitat competența decizională a SRB. Reclamantele consideră că principiul stabilit prin Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7), se aplică atunci când competențele SRB, chiar dacă este vorba despre competențe de executare clar definite, sunt delegate cabinetului evaluator fără o supraveghere adecvată a SRB.
- 356 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că tratatele nu cuprind nicio dispoziție care să prevadă atribuirea de competențe unui organ sau unei agenții a Uniunii. Astfel, agențiile nu sunt menționate nici la articolul 290 TFUE, care prevede că actele legislative pot delega Comisiei competența de elaborare a normelor, nici la articolul 291 TFUE, care conferă competențe de punere în aplicare statelor membre, Comisiei și, în anumite situații limitate, Consiliului (Concluziile avocatului general Jääskinen prezentate în cauza Regatul Unit/Parlamentul și Consiliul, C-270/12, EU:C:2013:562, punctul 75).

- 357 Prin urmare, jurisprudența și în special Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7), este cea care a stabilit principiile în materie de delegare de competențe, iar ulterior Hotărârea din 22 ianuarie 2014, Regatul Unit/Parlamentul și Consiliul (C-270/12, EU:C:2014:18), a aplicat aceste principii în cazul în care legiuitorul Uniunii a conferit competențe unei agenții.
- 358 La punctul 41 din Hotărârea din 22 ianuarie 2014, Regatul Unit/Parlamentul și Consiliul (C-270/12, EU:C:2014:18), Curtea a arătat că, în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7), a subliniat că, în esență, consecințele care rezultă dintr-o delegare de competențe sunt foarte diferite, după cum aceasta vizează, pe de o parte, competențe de executare delimitate net și a căror exercitare poate fi, prin urmare, supusă unui control riguros în raport cu criteriile obiective stabilite de autoritatea care delegă sau, pe de altă parte, o „putere discreționară, care implică o largă libertate de apreciere și a cărei exercitare poate fi expresia unei veritabile politici economice”.
- 359 Curtea a adăugat că a arătat de asemenea în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7), că o delegare de primul tip nu putea modifica în mod semnificativ consecințele pe care le determina exercitarea competențelor pe care le conferea, în timp ce o delegare de al doilea tip, înlocuind opțiunile autorității care delegă cu cele ale autorității delegate, opera o „veritabilă deplasare a responsabilității”. În ceea ce privește cauza în care a fost pronunțată Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7), Curtea a statuat la acel moment că delegarea de competențe acordată de Înalta Autoritate organismelor în cauză prin Decizia nr. 14-55 din 26 martie 1955 de instituire a unui mecanism financiar care să permită asigurarea aprovizionării regulate cu fier vechi a pieței comune (JO 1955, 8, p. 685) le conferea o „libertate de apreciere care implica o largă putere discreționară” și nu putea fi considerată compatibilă cu „cerințele tratatului” (Hotărârea din 22 ianuarie 2014, Regatul Unit/Parlamentul și Consiliul, C-270/12, EU:C:2014:18, punctul 42).
- 360 Din această jurisprudență rezultă că Regulamentul nr. 806/2014 poate conferi SRB competențe de executare net delimitate și a căror exercitare poate fi, ca urmare a acestui fapt, susceptibilă de un control riguros în raport cu criteriile obiective, însă nu îi poate atribui competențe care presupun o putere discreționară, care implică o largă libertate de apreciere.
- 361 Or, este necesar să se arate că, în speță, reclamantele nu invocă o excepție de nelegalitate a Regulamentului nr. 806/2014. Ele nu susțin că SRB, în calitate de agenție a Uniunii, a exercitat o putere discreționară care ar fi trebuit să fie exercitată de o instituție a Uniunii. Reclamantele nu susțin nici că competențele de executare ale SRB nu sunt clar delimitate în Regulamentul nr. 806/2014 și nici că SRB ar fi încălcat Regulamentul nr. 806/2014 în măsura în care ar fi acționat în afara competențelor care îi sunt conferite prin acest regulament.
- 362 Rezultă că argumentele reclamantelor prin care se urmărește să se reproșeze SRB că a conferit o competență decizională cabinetului evaluator nu pot dovedi o încălcare a principiilor referitoare la delegarea de competențe stabilite în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7).
- 363 Pe de altă parte, în ceea ce privește argumentul reclamantelor potrivit căruia SRB ar fi delegat cabinetului evaluator puterea sa decizională, trebuie amintit, mai întâi, că decizia de a nu acorda o compensație acționarilor și creditorilor afectați a fost adoptată de SRB, iar nu de cabinetul evaluator.

- 364 În continuare, articolul 76 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede în mod expres că, pentru a decide dacă acționarii și creditorii afectați pot primi compensații, SRB trebuie să se bazeze pe rezultatele unei evaluări independente prevăzute la articolul 20 alineatul (16) din același regulament. În plus, conținutul acestei evaluări este reglementat de articolul 20 alineatele (17) și (18) din Regulamentul nr. 806/2014, iar criteriile referitoare la metoda de evaluare a diferenței de tratament sunt prevăzute de Regulamentul delegat 2018/344.
- 365 Astfel, în temeiul Regulamentului nr. 806/2014, aspectele economice și tehnice ale evaluării tratamentului de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii afectați în cazul în care Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență trebuiau apreciate de un evaluator independent, iar nu de SRB însuși. Contrar celor pretinse de reclamante, faptul că SRB a încredințat cabinetului evaluator realizarea evaluării 3 nu poate fi interpretat ca o delegare a competenței sale de a adopta decizia.
- 366 În sfârșit, înainte de a adopta o decizie referitoare la o eventuală plată a unei compensații către acționarii și creditorii afectați, SRB trebuie să verifice dacă evaluarea efectuată de expertul independent respectă cerințele Regulamentului nr. 806/2014 și ale Regulamentului delegat 2018/344 și de asemenea dacă acest expert îndeplinește cerințele de independență prevăzute de Regulamentul delegat 2016/1075.
- 367 În această privință, pe de o parte, trebuie arătat că faptul că SRB a aprobat concluziile evaluării 3 nu poate fi interpretat ca o lipsă a controlului exercitat de acesta asupra respectării cerințelor pe care evaluatorul independent trebuie să le respecte atunci când efectuează evaluarea sa.
- 368 Pe de altă parte, argumentul reclamantelor potrivit căruia SRB s-ar fi limitat să rezume evaluarea 3 și documentul de clarificare și potrivit căruia nu ar fi examinat comentariile acționarilor și ale creditorilor afectați referitoare la evaluarea 3 este contrazis de conținutul deciziei atacate.
- 369 Astfel, în titlul 4 din decizia atacată, SRB a apreciat independența cabinetului evaluator în raport cu cerințele articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 și ale capitoului IV din Regulamentul delegat 2016/1075 și, în titlul 6.2.1 din decizia atacată, a răspuns la „comentariile referitoare la independența evaluatorului”.
- 370 În titlul 5 „evaluarea 3” din decizia atacată, după ce a rezumat conținutul evaluării 3, SRB a considerat că aceasta îndeplinea cerințele cadrului juridic aplicabil, în special pe cele prevăzute la articolul 20 alineatul (17) din Regulamentul nr. 806/2014 și la articolul 3, la articolul 4 alineatele (1)-(5), precum și la articolul 6 literele (a) și (b) din Regulamentul delegat 2018/344 și că era motivată și comprehensibilă suficient pentru a constitui temeiul unei decizii în temeiul articolului 76 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul nr. 806/2014.
- 371 În titlul 6.2.2 din decizia atacată, SRB a răspuns la „comentariile referitoare la conținutul evaluării 3” și care priveau printre altele informațiile și ipotezele utilizate în evaluarea 3, precum și scenariul de lichidare și metodologia luată în considerare de cabinetul evaluator. În ceea ce privește evaluarea diferitelor categorii de active efectuată în cadrul evaluării 3, SRB a examinat dacă aceasta rămânea valabilă în raport cu comentariile acționarilor și ale creditorilor afectați și cu documentul de clarificare.
- 372 Din ceea ce precedă reiese că reclamantele susțin în mod eronat că SRB ar fi delegat în mod nejustificat cabinetului evaluator competențele de decizie pe care i le conferă Regulamentul nr. 806/2014.

373 Rezultă că al treilea motiv trebuie să fie respins și, prin urmare, acțiunea trebuie respinsă în întregime.

IV. Cu privire la cheltuielile de judecată

374 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamantele au căzut în pretenții, se impune obligarea acestora la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de SRB, conform concluziilor acestuia din urmă.

375 În temeiul articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, statele membre și instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Regatul Spaniei suportă, prin urmare, propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia extinsă)

declară și hotărăște:

- 1) Admite substituirea Cairn Global Funds PLC și a Cairn Special Opportunities Credit Master Fund Limited cu Bybrook Capital Badminton Fund LP în calitate de reclamantă.**
- 2) Admite substituirea PHFS series SPC - PHSF VII SP cu PIMCO Global Cross-asset Opportunities Master Fund LDC în calitate de reclamantă.**
- 3) Respinge acțiunea.**
- 4) Obligă ACMO Sàrl și pe celelalte reclamante ale căror denumiri figurează în anexă să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Comitetul unic de rezoluție (SRB).**
- 5) Obligă Regatul Spaniei să suporte propriile cheltuieli de judecată.**

van der Woude

De Baere

Steinfatt

Kecsmár

Kingston

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 22 noiembrie 2023.

Semnături

Cuprins

I. Istoricul cauzei	2
II. Concluziile părților	6
III. În drept	7
A. Cu privire la admisibilitate	7
B. Cu privire la fond	8
1. Observații introductive	8
a) Cu privire la întinderea controlului exercitat de Tribunal	8
b) Cu privire la admisibilitatea elementelor de probă prezentate în anexa la replică	10
2. Cu privire la primul motiv, întemeiat pe erori vădite de apreciere privind evaluarea duratei perioadei de insolvență, a creditelor performante, a creditelor neperformante, a activelor imobiliare și a riscurilor juridice ale Banco Popular	10
a) Cu privire la primul aspect, referitor la durata scenariului de lichidare	13
1) Cu privire la prima critică, întemeiată pe o înțelegere eronată a Legii 22/2003	14
2) Cu privire la a doua critică, întemeiată pe neluarea în considerare a unei perioade de lichidare mai lungi	19
b) Cu privire la al doilea aspect, referitor la evaluarea creditelor performante	21
1) Cu privire la prima critică, referitoare la reclasificarea creditelor performante în credite neperformante	22
2) Cu privire la a doua critică, referitoare la ipotezele de rambursare anticipată a creditelor performante	23
i) Cu privire la creditele performante acordate întreprinderilor	24
ii) Cu privire la creditele performante ipotecare	26
3) Cu privire la a treia critică, referitoare la noile incapacități de plată a creditelor performante rămase	29
4) Cu privire la a patra critică, referitoare la rata de actualizare pentru vânzarea soldului portofoliului de credite performante	30
c) Cu privire la al treilea aspect, referitor la evaluarea creditelor neperformante	30
d) Cu privire la al patrulea aspect, referitor la evaluarea activelor imobiliare	33
e) Cu privire la al cincilea aspect, referitor la evaluarea riscurilor juridice	35

3. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe faptul că SRB a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a desemnat cabinetul evaluator ca evaluator independent	40
a) Cu privire la primul aspect, întemeiat pe faptul că SRB nu a examinat independența cabinetului evaluator	41
b) Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe lipsa de independență a cabinetului evaluator în sensul articolului 38 din Regulamentul delegat 2016/1075	43
1) Cu privire la prima critică, referitoare la legăturile dintre cabinetul evaluator și Banco Popular	45
2) Cu privire la a doua critică, referitoare la legăturile dintre cabinetul evaluator și Banco Santander	47
3) Cu privire la a treia critică, referitoare la realizarea evaluării 2 de către cabinetul evaluator	50
4. Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe faptul că SRB a delegat în mod nejustificat cabinetului evaluator competențele de decizie pe care i le conferă Regulamentul nr. 806/2014	52
IV. Cu privire la cheltuielile de judecată	55